

106E JAARGANG NUMMER 3 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • MAART 2006

Liahona

OMSLAGARTIKEL:
Het middelpunt
van het geloof in
Denemarken, p. 38

Vijf ideeën voor een
gelukkig gezin, p. 10

Tatoeages en jouw
zending, p. 18

Maart 2006 106e jaargang Nummer 3
LIAHONA 26983-120

Officiële Nederlandse uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

Raad der Twaalf: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar

Verantwoordelijk redacteur: Jay E. Jensen
Adviseurs: Monte J. Brough, Gary J. Coleman, Yoshihiko Kikuchi

Hoofdredacteur: David L. Frischknecht

Directeur redactie: Victor D. Cave

Senior redacteurs: Larry Hiller, Richard M. Romney

Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Hoofdredacteur: Victor D. Cave

Assistent-hoofdredactrice: Jenifer L. Greenwood

Mederedacteurs: Ryan Carr, Adam C. Olson

Assistent-redactrice: Susan Barrett

Redactiemedewerkers: Shanna Butler, Linda Stahle Cooper, LaRene Porter Gault, R. Val Johnson, Carrie Kasten, Melvin Leavitt, Sally J. Odekir, Judith M. Paller, Vivian Paulsen, Sara R. Porter, Jennifer Rose, Don L. Searle, Rebecca M. Taylor, Roger Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb

Directiesecretaresse: Monica L. Dickinson

Redactie-assistenten: Brittany Jones Beahm, Nicole Seymour

Marketing manager: Larry Hiller

Leidinggevend art-director: M.M. Kawasaki

Art-director: Scott Van Kampen

Productiemanager: Jane Ann Peters

Medewerkers ontwerp en productie: Cali R. Arroyo, Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kathleen Howard, Denise Kirby, Todd R. Peterson, Randall J. Pitton

Directeur drukwerk: Craig K. Sedgwick

Directeur distributie: Kris T. Christensen

Vertaling:

CPB Vertaalbureau

Heschepad 1, NL-5341 GS Oss

Telefoon: 0412-690490; Fax: 0412-690266

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann

Grovestins 64

NL-7608 HN Almelo

Telefoon: 0546 865984

Kopij liefst op diskette, of per e-mail naar

nieuws@liahona.nl

Abonnementenadministratie:

Klantenservice distributiecentrum Frankfurt

Tel. 00800 32324357

Fax 0049 6172 492860

Abonnementsprijs:

EUR 16,00. Het jaarabonnement kan elk gewenst moment

ingaan. Bij voorkeur bestellen via uw unit. Bij rechtstreeks

bestellen uw creditcardnummer vermelden.

Bijdragen:

Stuur manuscripten en vragen aan:

Liahona, Room 2420, 50 East North Temple Street,

Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; of per e-mail naar:

liahona@ldschurch.org

De Liahona (een woord uit het Boek van Morman dat 'kompas' of 'aanwijzer' betekent) wordt gepubliceerd in het Albanees, Armeens, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Est, Fijisch, Fins, Frans, Grieks, Haïtiaans, Hindi, Hongaars, Indonesisch, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagassisch, Marshalleilands, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samaraans, Samoaans, Singalees, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Tamil, Telugu, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Urdu, Vietnamees, IJslands en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever:

© 2006 by Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbe-

houden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

Tekst- en beeldmateriaal in de Liahona mag gereproduceerd

worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk

of thuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als

de bronvermelding dat aangeeft. Voor vragen over het auteurs-

recht kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office,

50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA;

e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

U kunt de Liahona in vele talen terugvinden op het internet

onder www.lds.org. Engelstalige lectuur staat onder 'Gospel

Library'. Voor andere talen, klik op de wereldkaart.

For Readers in the United States and Canada:

March 2006 Vol. 106 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480)

Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North

Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price

is \$10.00 per year; Canada, \$14.00 plus applicable taxes.

Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at

additional mailing offices. Sixty days' notice required for

change of address. Include address label from a recent

issue; old and new address must be included. Send USA

and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center

at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.

Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)

may be taken by phone. (Canada Post Information

Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake

Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,

Salt Lake City, UT 84126-0368.

LIAHONA MAART 2006

VOOR VOLWASSENEN

- 2 Boodschap van het Eerste Presidium: inspirerende woorden
president Gordon B. Hinckley
- 8 De volheid van het evangelie: keuzevrijheid
- 10 De heilige verantwoordelijkheid van ouders
ouderling M. Russell Ballard
- 25 Huisbezoekboodschap: onderwijs in de leer van Gods koninkrijk
- 26 Lessen uit het Oude Testament: gezegend in mijn bezoeking
Bonnie D. Parkin
- 29 Het geluid van de zustershulpvereniging
Kim Woodbury
- 32 Laten de bergen van vreugde
juichen! selecties uit inzendingen
voor de zesde internationale
kunstwedstrijd
- 38 In Denemarken leeft een stil
maar sterk geloof
Don L. Searle
- 44 Ervaringen van heiligen der
laatste dagen
Kirstens beproeving
Angela Diener
Opzij! *Deborah Shatto*
Mijn held *Jorge Detlefsen*
- 48 Post

10 De heilige verantwoordelijkheid
van ouders

IDEEËN VOOR DE GEZINSAVOND

*Met behulp van deze pagina
kunt u de Liahona gebruiken
om uw onderwijs in de
kerk, maar ook thuis, te
verrijken.*

'Keuzevrijheid', p. 8:
Zeg dat u besloten hebt
uw keuzevrijheid te
gebruiken om iedereen
te dwingen naar de muur te staren.
Bespreek wat ze daarvan zouden
vinden. Leg aan de hand van het
artikel uit wat keuzevrijheid is en
doe rollenspelen om uit te beelden
op welke drie manieren Satan vol-
gens het artikel onze keuzevrijheid
aanvalt.

'Tatoeages en jouw zending',
p. 18: Bespreek aan de hand van de
inleiding van het artikel de over-
eenkomsten tussen de tempel
en een lichaam. Vertel het
verhaal van Bobby en leg
daarbij nadruk op de
consequenties van
het nemen van een
tatoeage. Getuig dat het belang-
rijk is om ons lichaam als een tempel
te behandelen.

'Gezegend in mijn bezoeking',
p. 26: Geef elk gezinslid tijdelijk
een lichamelijke beperking (door
ze bijvoorbeeld te blinddoeken,
een hand of been in te pakken, een

VOOR JONGEREN

- 7. Ideeën: luister, leer en leef ernaar
- 18. Tatoeages en jouw zending
Shanna Butler
- 21. Poster: je bent nooit groot genoeg
- 22. Het team van de Heer *R. Val Johnson*
- 30. Korte boodschappen

Drie zusters *Jessie Noemi P. Patria*

Oost west, thuis best

Faapisa M. Tupe

De invloed van de profeet
Attah Y. Fred Omokhubudu

36 Niets doen wat op het randje is

Gillian Campbell

30 Drie zusters

36 Niets doen wat op het randje is

DE KINDERVRIEND VOOR DE KINDEREN

- K2 Luister naar de stem van een profeet: uit het duister komen *president James E. Faust*
- K4 Participatieperiode: volg de profeet
Linda Magleby
- K6 Uit het leven van president Wilford Woodruff: bijbelkenner
- K8 Zaliger *Rachel C. Murdock*
- K10 Veel plezier!: persoon uit de Schriften
- K11 Bijzondere getuige: raad eens wie?
- K12 Zijn last werd licht
Sandra Dawn Brimball
- K14 Van vriend tot vriend: de liefde van de Heiland *Cheryl C. Lant*
- K16 Op Jezus gaan lijken: hoe kan ik liegen?
Erica Silvina Kleveztain de Roldán

K8 Zaliger

K16 Hoe kan ik liegen?

OP DE OMSLAG
Foto Don L. Searle

OMSLAG VAN DE
KINDERVRIEND
Foto Craig Dimond

oor af te dekken enzovoort). Laat ieder vertellen hoe hij of zij die beperking ervaart. Zoek in het artikel de zegeningen op die we krijgen door beproevingen en vraag wie er voorbeelden kan geven van zegeningen die hij of zij heeft gekregen door beproevingen te doorstaan.

'Uit het duister komen', K2: Verduister de kamer. Vraag de gezinsleden waardoor er duisternis in hun leven kan komen. Laat ze in de kamer zoeken naar hulpmiddelen om uit hun 'geestelijke duisternis' te komen. Denk bijvoorbeeld aan standaardwerken,

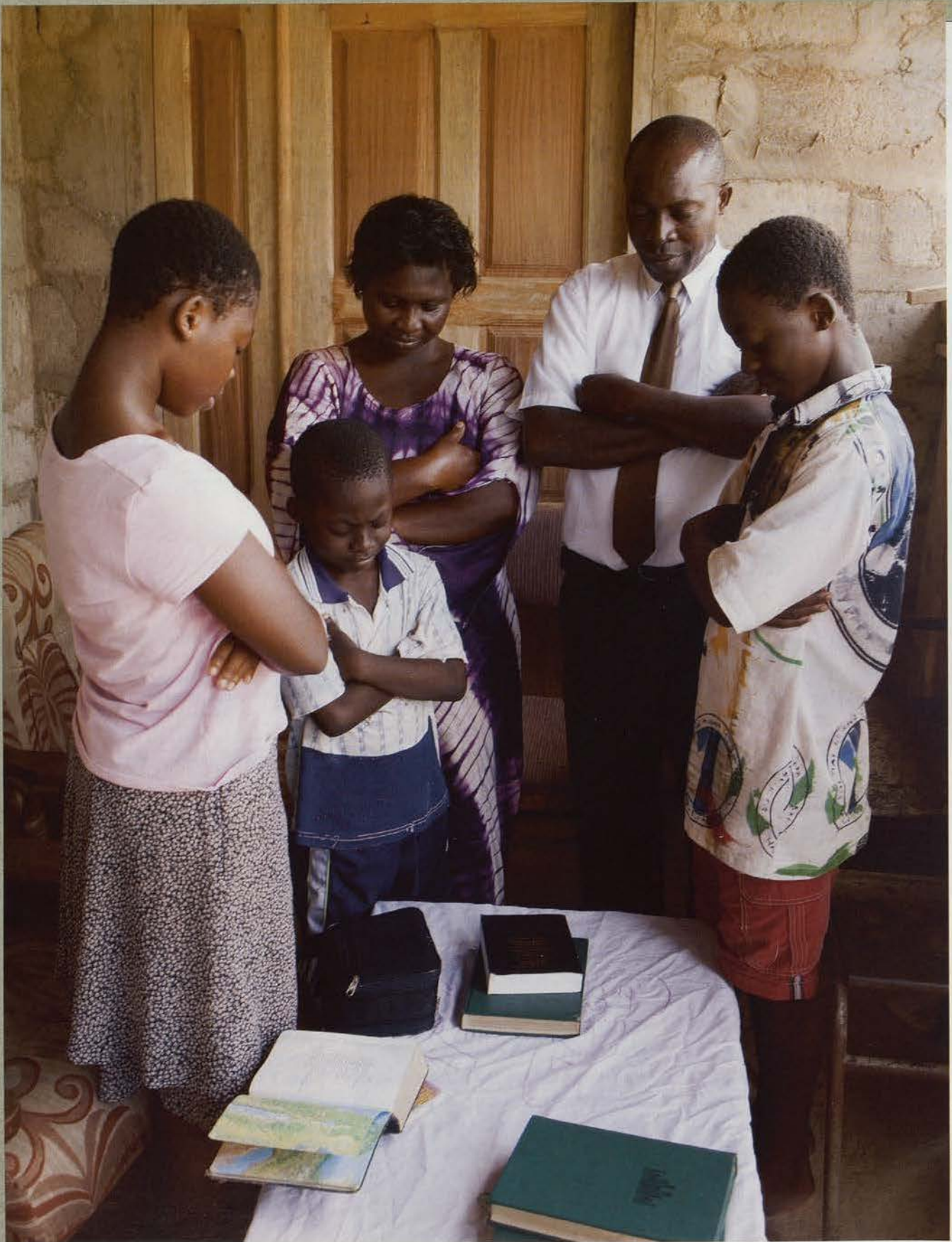
een tiende-envelopje en een zangboek. Doe het licht weer aan. Bespreek aan de hand van het artikel de gevonden voorwerpen en andere manieren om de communicatie met onze hemelse Vader te verbeteren.

'Zaliger', p. K8: Vraag de gezinsleden of iemand wel eens een goede daad voor ze heeft gedaan. Lees het verhaal van Wade voor. Daag allen uit om deze week een goede daad te doen en zich voor te bereiden om er op de volgende gezinsavond verslag van uit te brengen.

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

K=De Kindervriend	Kunst, 32
Algemene conferentie, 7	Moeders, 2, 10
Apostelen, K11	Onderwijs, 1, 25
Beproevingen, 26, 44	Ouderschap, 10
Bezoeken, 26, 44	Proclamatie over het gezin, 10
Bijbel, K6	Profeten, K4
Brazilië, 22	Schriftstudie, K10
Denemarken, 38	Tatoeages, 18
Druk van leeftijdgenoten, 36	Tempels, 2, 38
Eenheid, 30	Twist, 10
Eerlijkheid, K16	Vaders, 10
Gebed, K12	Vorbereiding op een zending, 18, 22, 30
Geloof, 2, K2, K12	Vriendelijkheid, K8, K14
Gezin, 2, 10, 22	Woord van wijsheid, 36
Gezinsavond, 1	Zendingsechtparen, 2
Huisbezoek, 25	Zendingswerk door leden, 44
Huisonderwijs, 6	Zonde, 21, 36
Inspiratie, 44	Zustershulpvereniging, 29
Jeugdwerk, K4	
Keuzevrijheid, 8	

ACHTERGROND © ARTBEATS

LINKS - FOTO MATTHEW REIER / GEENSCENEED

Inspirerende woorden

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

In God geloven

'Geloof in God. Geloof in God, de eeuwige Vader. Hij is de grote Bestuurder van het heelal, maar Hij is ook onze Vader en onze God, tot wie wij in gebed kunnen gaan. Wij zijn zijn zoons en dochters. Hebt u er wel eens serieus over nagedacht dat u een kind van God bent en dat u iets goddelijks in u hebt?

'Geloof in God en wees niet ongelovig. Aanbid Hem in geest en waarheid. Geloof in Hem. Lees zijn woord en volg zijn leringen.

'Geloof in Jezus Christus. (...) Hij is de Zoon van God, die naar de aarde is gekomen, de koninklijke hoven in de hemel heeft verlaten, onder de mensen heeft geleefd en zijn leven voor ons heeft gegeven, voor u en mij. Door Hem kunnen wij tot de Vader komen. Wees niet ongelovig, maar geloof in de Heer Jezus Christus, de Heiland en Verlosser van de wereld!' (Bijeenkomst, Moskou [Rusland], 10 september 2002.)

Brandend geloof

'Moge u in uw hart een onbetwistbaar geloof dragen, een zekere kennis van de grote, treffende aspecten van het evangelie van Jezus Christus, waar u deel van uitmaakt

— deze kerk, dit koninkrijk Gods — dat de God des hemels en zijn geliefde Zoon, de Heer Jezus Christus, in deze tijd de sluiers hebben opengeschoven en zichzelf hebben vertoond aan de profeet Joseph Smith.

'Geloof u dat Johannes de Doper is gekomen? Dat Petrus, Jakobus en Johannes; Mozes, Elias en Elia zijn gekomen? Dat zij het priesterschap en de bijbehorende sleutels hebben hersteld bij het inluiden van deze grote bedeling? En dat hierin uiteindelijk de waarheid ligt?

'Hebt u in uw hart dat zekere geloof? Zo ja, dan zal uw last licht zijn, dat beloof ik u. Zo niet, (...) dan is er een manier om het te krijgen. De Heiland heeft het uitgelegd: "Indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek" (Johannes 7:17).' (Regionale conferentie, American Fork [Utah], 24 augustus 2002.)

Eeuwige gezinsbanden vormen

'Laten wij geen leven leiden (...) dat wij zouden betreuren. (...) Het gaat er uiteindelijk eigenlijk niet om hoeveel geld u hebt verdiend, in wat voor huis u hebt gewoond, in wat voor auto u reed, hoeveel geld u op de bank had staan — het gaat om geen van die dingen. Waar het wél om gaat, is die lieve

Uiteindelijk
komt het
erop neer
dat uw gezinsbanden
bet enige is
wat u meeneemt.

We hebben nu gepensioneerd mannen en vrouwen die zinvol zendingswerk voor de kerk doen en in een geest van volledige onzuchtigheid onderwijzen en goed werk verrichten.

LINKS: FOTO CRAIG DIMOND; RECHTS: FOTO DAVID STOKER

vrouw die u al die jaren van uw leven terzijde heeft gestaan en die kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen, dat zij getrouw zijn, en dat zij naar u opzien (...) in respect en liefde, eerbied en vriendelijkheid. (...)

'Uiteindelijk is het enige wat u met u meeneemt uw gezinsbanden. (...) God zegene ons dat wij goede vaders mogen zijn, (...) goede ouders, en goede echtgenoten.' (Bijeenkomst, Pleasant Grove [Utah], 18 januari 2003.)

Wees een goede vrouw en moeder

'Zusters, wees een goede vrouw en moeder. Wees vriendelijk en grootmoedig. Sterk uw kinderen met uw geloof en getuigenis. Beur ze op. Help ze om tijdens hun jeugd in deze uiterst moeilijke tijd de rechte weg te bewandelen. Steun uw man, wees hem tot zegen met al uw liefde en bemoediging, dan zal de Heer u zegenen. Zelfs al is hij geen lid van de kerk, zegen hem met vriendelijkheid en behandel hem zo goed als u kunt. Er is kans dat hij lid van de kerk wordt voordat hij dit leven verlaat. Misschien duurt het lang, en moet u intussen veel verdragen, maar als het eenmaal gebeurt, vindt u dat allemaal de moeite waard.' (Bijeenkomst, Philadelphia [Pennsylvania], 25 oktober 2002.)

Eer uw vrouw

'U die het priesterschap van God draagt, eer uw vrouw. Respecteer haar. Zij is de moeder van uw kinderen. Uiteindelijk, als u uw leven hebt geleefd en u doorgaat naar de eeuwigheid, neemt u geen cent mee van de rijkdom die u hebt vergaard — geen cent. U neemt maar één ding mee: uw eeuwige ziel, en de liefdesband met uw huwelijkspartner. Leef zo dat u die waard bent.' (Bijeenkomst, Kingston [Jamaica], 15 mei 2002.)

Grotere liefde thuis

'Ik wil meer liefde thuis zien. (...) Ouders, koester uw kinderen. Heb hen lief. Leid hen (...) in liefde. (...) Dan zullen ze u navolgen. En ik beloof u dat als u dat doet, de tijd zal komen dat u erg dankbaar zult zijn dat u dat gedaan hebt, dat u neerknielt en de Heer dankt voor die lieve kinderen die u hebt gekregen en die onder uw leiding zijn opgegroeid.' (Bijeenkomst, Port of Spain [Trinidad], 20 mei 2002.)

Een koninklijk priesterschap

'Dit is de tijd die Petrus voorzag waarin er een koninklijk priesterschap op aarde zou zijn, beschikbaar voor alle mannen die het evangelie aanvaardden.

'Geliefde broeders, beseft u wel wat u hebt als u het priesterschap van God draagt? U kunt deelnemen aan het bestuur van de kerk. U kunt ambten dragen. U kunt bedienen in priesterschapsaangelegenheden. Maar misschien nog wel belangrijker is dat het de kracht en het gezag met zich meebrengt om de leden van uw gezin de handen op te leggen en hen te zalven en zegenen. Kent u een andere groepering ergens in de wereld waar een vader het recht, het voorrecht en de kans heeft om zijn vrouw en kinderen de handen op te leggen en hen in de naam des Heren te zegenen? Wat een onbetaalbaar voorrecht. En ik wil u zeggen: (...) leef zo dat u die zegening verdient.' (Bijeenkomst, Kiev [Oekraïne], 9 september 2002.)

Wees de kerk trouw

'Wees de kerk trouw. Ik heb een getuigenis van de waarheid van deze kerk. U hebt dat ook. (...) Bijna iedereen hier kan voor zichzelf zeggen: "Ik weet dat God leeft, dat Jezus de Christus is en dat dit hun werk is." (...) Doe nooit iets waarmee u dit werk op wat voor manier ook ontrouw zou zijn. Ondersteun [de kerk], bid voor haar, zet u voor haar in, stuw haar voort. (...) De toekomst van dit werk (...) is in uw handen. Wij hebben trouwe heiligen der laatste dagen nodig (...).

'Wees het geloof trouw. Wees God trouw. Wees Jezus Christus trouw. Wees de Kerk van Jezus Christus trouw, en wees daarmee uzelf trouw.' (Bijeenkomst, Kingston [Jamaica], 15 mei 2002.)

'Wees deze kerk trouw, broeders en zusters. (...) Ik wil u mijn getuigenis geven dat de algemene autoriteiten van deze kerk u nooit op paden zullen leiden die naar beneden voeren. Zij zullen u leiden op een pad dat opwaarts gaat, als u het gelovig en getrouw volgt.' (Regionale conferentie, Salt Lake City [Utah], 5 mei 2002.)

Kent u een andere groepering ergens in de wereld waar een vader het recht heeft om zijn vrouw en kinderen de handen op te leggen en hen in de naam des Heren te zegenen? Wat een enorm voorrecht!

Wees getrouw

'Tot elk lid van de kerk, waar u zich ook mag bevinden, wil ik zeggen: gedraag u goed. Wees een goede burger. Wees getrouw. Wees trouw aan de fijne kerk waar u deel van uitmaakt. Ieder van u is belangrijk. Ieder van u is lid van een grote gemeenschap van heiligen der laatste dagen. Ieder van u is een zoon of dochter van uw hemelse Vader. Stel uw vertrouwen in de Heer.' (Satellietuitzending ringconferentie Japan, 6 november 2004.)

Zendingsechtparen

'We hebben in totaal zo'n 5300 [inmiddels 5800] gepensioneerde mannen en vrouwen die over de hele wereld zinvol zendingswerk doen voor deze kerk. Hun aantal neemt toe. Zij gaan waarheen zij worden geroepen. Zij gaan waar zij nodig zijn. Ze smeden vriendschapsbanden, zetten hun vaardigheden in. Ze geven nieuwe kansen aan hen die nooit de mannen en vrouwen zullen vergeten die in een geest van volledige onzelfzuchtigheid onder hen zijn gekomen om te onderwijzen en goed werk te verzetten. Zij krijgen geen geld. Ze doen dit op hun eigen kosten. Hun toewijding is oneindig groot. De vruchten van hun inzet zijn onmeetbaar (...).

'Het geniale aan deze kerk is dat we werk verzetten. Iedereen werkt. Je groeit niet als je niet werkt. Geloof, een getuigenis van de waarheid, is net als de spieren van mijn arm. Als je die oefent, worden ze sterker. Als je je arm in een draagdoek doet, worden je spieren zwak en slap. Wij zetten mensen aan het werk. We verwachten veel van ze, en het wonderbaarlijke en geweldige is dat ze succes hebben. Ze bereiken echt wat.' (World Affairs Council, Los Angeles [Californië], 12 juni 2002.)

Ga naar het huis des Heren

'Ga naar de tempel. U zult erdoor gezegend worden. Ieder die het huis des Heren betreedt, verlaat het als een beter mens dan hij of zij voordien was. Het huis des Heren

Iedere man of vrouw die het huis van de Heer betreedt, komt er vandaan als een beter mens.

zal een zuiverende invloed op u hebben. Het zal uw neiging tot onzelfzuchtig zijn ontwikkelen. Het zal uw rechtschapenheid bevorderen. Het zal u duidelijk maken hoe belangrijk het is om te doen wat u behoort te doen. Ga naar het huis des Heren.' (Ringconferentie, Provo [Utah], 22 september 2002.)

Een gewijd huis van God

'Er is geen gebouw zo heilig voor ons als een gewijd huis van God. Alleen in tem-

pels van de heiligen der laatste dagen wordt de zo gekoesterde sterfelijke omgang behouden als een permanente eenheid. Naast veel kenmerkende verschillen in leerstellingen is dat hetgeen waarin deze kerk zich van alle andere onderscheidt, namelijk het unieke werk dat onder goddelijk priesterschapsgesag in het huis des Heren wordt gedaan.

'Elke tempel over de hele wereld is een zichtbaar monument van het geloof van dit volk in de zekerheid van de onsterfelijkheid en de voortzetting van gewijde banden in de eeuwigheid.' (Eerstespadesteking Sacramentotempel [Californië], 22 augustus 2004.)

De grote kracht van de kerk

'Waarin schuilt de grote kracht van [deze] kerk? (...) In de nadruk die we leggen op het gezin. We leven in een tijd dat het gezin uiteen wordt gerukt. Wij leggen veel nadruk op het gezin. Houd uw gezin bij elkaar, houd van uw kinderen en respecteer ze. Voed ze op in de waarheid en het geloof en leer ze de Heer lief te hebben.' (Bijeenkomst, Reykjavik [IJsland], 11 september 2002.)

Een absoluut wonder

'Ik heb bij de voortgang van dit werk gezien wat ik als een wonder beschouw. (...) Misschien vindt u het heel

gewoon. Maar ik beschouw het als een absoluut wonder; broeders en zusters, deze kleine steen die zonder handen uit de berg is gehouwen en bestemd is om voort te rollen en de hele aarde te vervullen. We hebben alleen nog maar het begin gezien. (...) Ik ben ervan overtuigd dat dit werk zal voortgaan en het leven van vele miljoenen mensen over de hele wereld zal raken. En de God des hemels, wiens kerk dit is, zal de weg vrijmaken om dat allemaal mogelijk te maken als u en ik en de leden van deze kerk, waar zij zich ook mogen bevinden, ons deel doen om dat proces te bevorderen.' (Regionale conferentie, Salt Lake City [Utah], 5 mei 2002.) ■

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

Neem dit artikel na gebed eerst door. Breng het vervolgens zo dat iedereen mee wil doen met de bespreking. Enkele voorbeelden:

1. Leg uit dat u enkele uitspraken van een gerespecteerd wereldleider gaat voorlezen. Getuig dat president Gordon B. Hinckley de profeet van de hele wereld is. Selecteer enkele delen van de boodschap om voor te lezen en vraag de gezinsleden om zich aan de raad van president Hinckley te houden.

2. Neem zo mogelijk een atlas of een globe mee en laat iemand een willekeurige plaats aanwijzen. (Of laat iemand een willekeurig land noemen.) Lees uit de boodschap voor wat president Hinckley zegt tegen de heiligen die daar het dichtstbij wonen. Afhankelijk van de beschikbare tijd kunt u dit herhalen. Leg uit dat president Hinckleys boodschappen gelden voor kerkleden over de hele wereld.

3. Schrijf de verschillende koppen uit de boodschap op strookjes papier. Laat ieder om de beurt een strookje nemen en de kop voorlezen. Lees voor wat president Hinckley over dat onderwerp heeft gezegd en bespreek hoe men die raad kan toepassen. Vraag wat voor ervaringen men met deze beginselen heeft gehad.

LUISTER, LEER EN LEEF ERNAAR

De cursisten van het ochtendseminarie in de wijken Capotillo en Simon Bolivar in de ring Santo Domingo (Dominicaanse Republiek) kijken graag naar de algemene conferentie om er van te leren. Hier zijn enkele ideeën van ze om goed gebruik te maken van wat je tijdens de algemene conferentie opsteekt.

- ☉ Als je naar de uitzending van de algemene conferentie gaat, wees dan bereid om goed naar de toespraken te luisteren en er wat van op te steken. Door vasten en gebed kun je je goed voorbereiden.
- ☉ Schrijf op wat je leert zodat je er later verder over kunt denken.
- ☉ Bespreek de algemene conferentie thuis. Vertel je huisgenoten wat je hebt geleerd en luister naar hun ervaringen en leer ervan.
- ☉ Luister goed naar de toespraken van president Gordon B. Hinckley en schrijf minstens drie dingen op die hij je vraagt te verbeteren of doen. Bid over die dingen en bedenk hoe je ze kunt toepassen.
- ☉ Als de Geest je iets ingeeft terwijl je naar de algemene conferentie luistert of erover nadenkt, geef er dan gehoor aan.
- ☉ Stel doelen en bepaal wanneer en hoe je de raad wilt toepassen die je tijdens de algemene conferentie hebt gekregen. Schrijf je doelen en datums in je dagboek op en kijk er vaak naar.
- ☉ Ga om met mensen die het je makkelijk maken om te doen wat de profeten zeggen. Als je dan probeert de raad van de spreker toe te passen, krijg je steun.
- ☉ Vertel een vriend(in) wat je hebt opgestoken.
- ☉ Leef zo dat je recht hebt op de hulp van de Heilige Geest en bid om leiding zodat je het geleerde in de praktijk zult kunnen toepassen.
- ☉ Luister goed naar de aansporingen van de kerkleiders en probeer je te verbeteren. Bedenk dat je een 'dader [...] des woords en niet alleen hoorder' moet zijn (zie Jakobus 1:22-25).
- ☉ Zoek in je Schriften de in de toespraken genoemde schriftteksten op en markeer ze.
- ☉ Lees de toespraken nog eens na als de conferentie-uitgave van de *Liabona* komt, zodat je nieuwe inzichten en hernieuwd enthousiasme krijgt. ■

Keuzevrijheid

Een serie artikelen met uitleg van de fundamentele leerstellingen van het herstelde evangelie — leerstellingen die u alleen in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen aantreft.

Een grondbeginsel van het christendom is dat God zijn kinderen keuzevrijheid heeft gegeven — het vermogen en voorrecht om te kiezen. Maar het idee van de keuzevrijheid zoals dat in het Boek van Mormon voorkomt en door hedendaagse profeten en apostelen wordt verkondigd, in samenhang met andere evangelie-waarheden, is een krachtige met eeuwige implicaties.

Een eeuwig beginsel

Keuzevrijheid is een onmisbaar onderdeel van het plan van onze hemelse Vader voor zijn kinderen, want zonder die keuzevrijheid kunnen we niet worden zoals Hij. Keuzevrijheid is een eeuwig kenmerk van alle intelligente wezens. Dat is niet bij de geboorte in het sterfelijk leven

begonnen. We hadden in het voorsterfelijk bestaan al keuzevrijheid. De Heer heeft daarover geopenbaard:

‘De mens was eveneens in het begin bij God. Intelligentie, of het licht der waarheid, is niet geschapen of gemaakt, en dat kan ook niet.

‘Alle waarheid is onafhankelijk in die sfeer, waarin God ze heeft geplaatst, om zelfstandig te handelen, evenals alle intelligentie; anders zou er niets bestaan.

‘Zie, hierin ligt de keuzevrijheid van de mens’ (LV 93:29–31).

Wij geloven niet in een deterministische God — een die van tevoren het uiteindelijke lot van zijn kinderen bepaalt. Integendeel, wij geloven in een God die volmaakte voorkennis heeft van de keuzes die zijn kinderen zullen doen. Hij kan die voorkennis gebruiken om ons te leiden of ons zelfs te waarschuwen, maar Hij gebruikt die niet om onze keuzevrijheid te ontkrachten. Hij *staat toe* dat wij worden wat wij werkelijk willen worden. Zoals ouderling James E. Talmage (1862–1933) als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft geschreven: ‘[God] weet wat ieder onder bepaalde

omstandigheden zal doen, en Hij voorziet al vanaf het begin het einde. Zijn voorkennis is gebaseerd op intelligentie en rede. Hij voorziet de toekomst als een toestand die op natuurlijke wijze zeker zal komen, niet als een die tot stand moet komen omdat Hij eenzijdig besloten heeft dat dit zal gebeuren.¹

De meeste christelijke kerken geloven dat God zijn kinderen ex nihilo — uit het niets — geschapen heeft. Als dat zo was, dan zou God verantwoordelijk kunnen worden gehouden voor al het kwaad dat wij doen, want dan zou Hij ons helemaal geschapen hebben, inclusief onze fouten en zwakheden. Maar wij weten dat onze hemelse Vader ons niet uit het niets heeft geschapen en dat Hij niet verantwoordelijk is voor onze zwakheden en zonden. Hij plaatst ons, zijn geestkinderen, alleen maar in een toestand waarin wij kunnen leren en groeien door onze keuzevrijheid te gebruiken, als we die tenminste goed toepassen.

Vereisten voor keuzevrijheid

Ouderling Bruce R. McConkie (1915–1985) van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd dat er vier vereisten zijn voor keuzevrijheid:

1. Er moeten door een almachtige kracht wetten zijn uitgevaardigd die wij naar keuze kunnen gehoorzamen of negeren.
2. Er moeten tegenstellingen zijn — goed en kwaad, juist en verkeerd.
3. Wij moeten kennis hebben van goed en kwaad en het verschil weten tussen de tegengestelden.
4. Wij moeten een onbeperkt vermogen bezitten om zelf te kiezen.²

En om optimaal baat te hebben bij onze keuzevrijheid, moeten we bovendien rekenschap verschuldigd zijn voor onze keuzes. De bestaande wetten moeten consequenties opleveren, en niet alleen maar de natuurlijke gevolgen van onze daden, zoals het verlies van andermans respect als we liegen en bedriegen. De wetten moeten ook zegeningen van God opleveren als we ze gehoorzamen en straffen als we ze niet gehoorzamen.

Satans aanval op de keuzevrijheid

De Heer zegt over het voorsterfelijke bestaan: 'Satan [kwam in] opstand en trachtte de keuzevrijheid van de mens te vernietigen' (Mozes 4:3). Lucifer werd wegens zijn opstand

Als we onze keuzevrijheid verstandig gebruiken, zijn de mogelijkheden om het goede te doen en zegeningen te ontvangen eindeloos.

uit de hemel geworpen, maar hij blijft hier op aarde onze keuzevrijheid ondermijnen. Dat doet hij op vele manieren, waaronder:

Ongehoorzaamheid. 'Zie, hierin ligt de keuzevrijheid van de mens en hierin ligt de veroordeling van de mens; want hetgeen vanaf het begin is geweest, is volkomen duidelijk voor hen, en zij nemen het licht niet aan. (...) En die boze komt en neemt, door ongehoorzaamheid en wegens de overlevering van hun vaders, licht en waarheid van de mensenkinderen weg' (Leer en Verbonden 93:31, 39). Ongehoorzaamheid brengt op twee manieren schade toe aan onze keuzevrijheid. Ten eerste raken we licht en waarheid kwijt — we worden blind voor veel gelegenheden om het goede te doen. En ten tweede zijn sommige vormen van ongehoorzaamheid verslavend en raken we verstrikt in gedrag dat erg moeilijk op te geven is. We kunnen zelfs anderen schade

berokkenen en hun keuzevrijheid geweld aandoen.

Gebrek aan rekenschap. Satan fluistert ons in: 'Eet, drinkt en weest vrolijk; vreest nochtans God — Hij zal het bedrijven van een kleine zonde wel rechtvaardigen; en mochten wij toch schuldig zijn, dan zal God ons met enkele striemen slaan, en ten slotte zullen wij het heil verkrijgen in het koninkrijk Gods' (2 Nephi 28:8). Sommigen geloven onterecht dat we gered zijn als we eenmaal 'Christus hebben beleden', dat we dan 'door genade gered zijn', ongeacht wat we doen. Die leer is een subtiele manifestatie van Satans blijvende misleiding dat wij geen rekenschap hoeven afleggen voor onze zonden en dat er geen gevolgen voor bestaan.

De zegeningen van de keuzevrijheid

Als wij onze keuzevrijheid gebruiken om rechtschapen keuzes te doen, zegent God ons niet alleen, maar versterken wij onze keuzevrijheid. Als onze hemelse Vader ziet dat Hij erop kan vertrouwen dat wij de juiste beslissingen nemen, doet Hij wat elke liefhebbende ouder zou doen: Hij zegent ons met nieuwe kansen en meer verantwoordelijkheid. Dus als we onze keuzevrijheid verstandig gebruiken, zijn de mogelijkheden om het goede te doen en zegeningen te ontvangen eindeloos. Gehoorzaamheid leidt tot meer keuzevrijheid en toenemende mogelijkheden. Zonde beperkt ons in onze keuzes. ■

Noten

1. *Jesus the Christ*, 3e editie (1916), p. 29.
2. Zie *Mormon Doctrine*, 2e editie (1966), p. 26; zie ook 2 Nephi 2:10–29.

De heilige VERANTWOORDELIJKHEID van OUDERS

Wat wij thuis doen en wat wij onze kinderen leren, is van groot belang. Ik bespreek, met de proclamatie als uitgangspunt, vijf begrippen waarmee we een gelukkig en veilig gezin kunnen waarborgen.

OUDERLING M. RUSSELL BALLARD
van het Quorum der Twaalf Apostelen

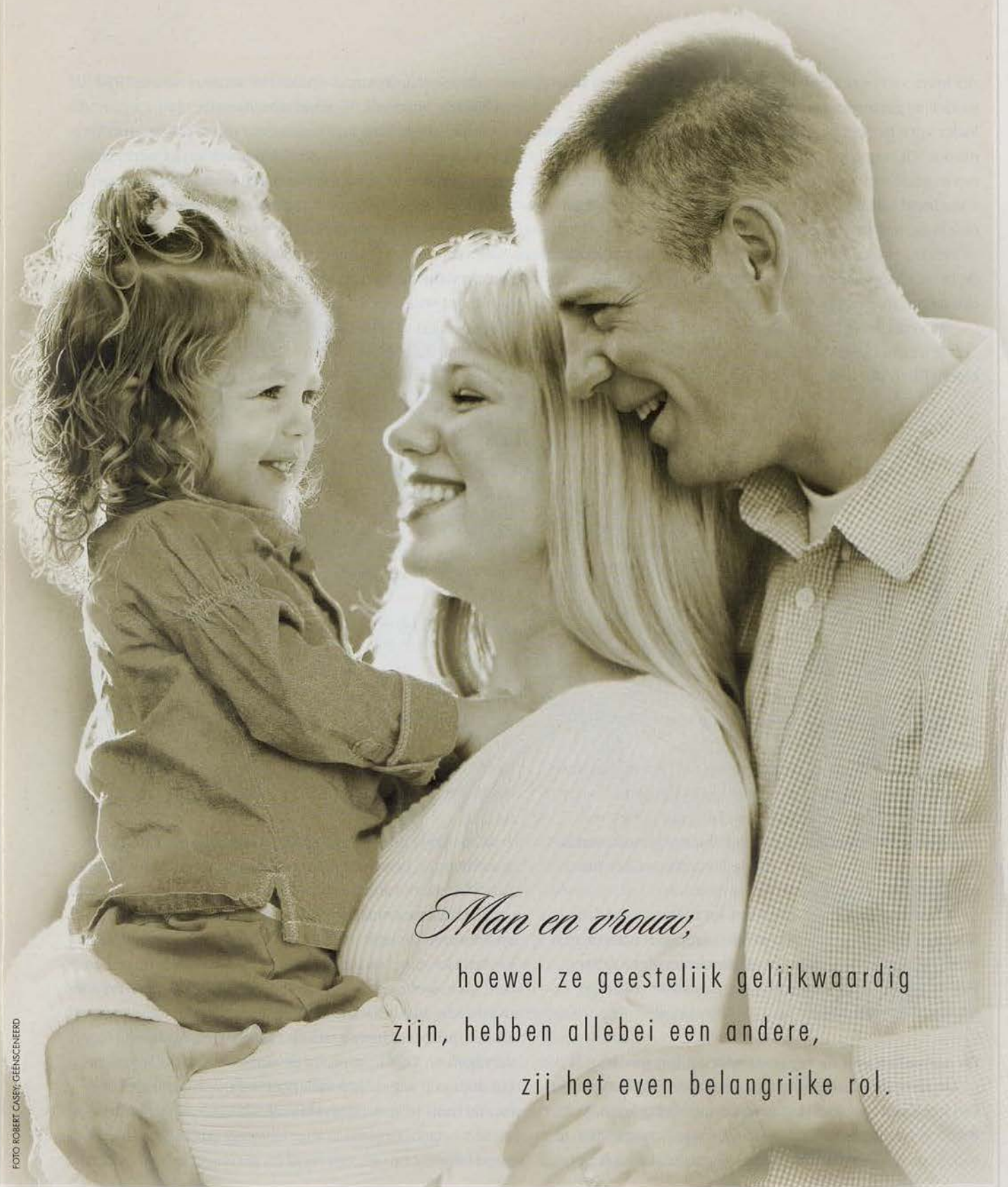
Als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen ben ik betrokken geweest bij het opstellen van 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld'. Dat was een opmerkelijke ervaring voor ieder van ons. Op onze reizen over de wereld zien we dingen, zowel binnen als buiten de kerk. We waren bezorgd over veel van wat we zagen. We zagen dat mensen van de wereld het begrip gezin wilden omschrijven op een manier die strijdig is met Gods eeuwige plan voor het geluk van zijn kinderen.

Te midden van alles wat er hieromtrent in de wereld gebeurde, zagen het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen in hoe belangrijk het was om de

geopenbaarde, werkelijke rol van het gezin in het eeuwige plan van God bekend te maken. We werkten, door het geïnspireerde raadsysteem dat zelfs op het hoogste niveau van de kerk gehanteerd wordt, aan een proclamatie waarin het standpunt van de Heer ten aanzien van het gezin ondubbelzinnig duidelijk is gemaakt.

Acht jaar na die proclamatie heeft de tijd het profetische inzicht ervan overduidelijk aangetoond. Als kerk richten we ons meer dan ooit op het schragen en versterken van het gezin. Helaas wordt het gezin overal ter wereld nog steeds meedogenloos aangevallen. Je hoeft maar een krant open te slaan of de TV aan te zetten om te zien dat er tegen het gezin openlijk en kwaadaardig oorlog wordt gevoerd. Het verschil tussen de seksen vervaagt en men verloochent hun specifieke rol. Het homohuwelijk wordt bevorderd, wat lijnrecht staat tegenover het doel dat God voor zijn kinderen in de sterfelijkheid voor ogen heeft.

Het gezin is niet slechts de fundamentele eenheid van de samenleving; het is de fundamentele eenheid van de eeuwigheid. Vóór dit sterfelijk bestaan leefden we als zoons en

Man en vrouw,

hoewel ze geestelijk gelijkwaardig
zijn, hebben allebei een andere,
zij het even belangrijke rol.

dochters van onze hemelse Vader. Tijdens die grote, voorsterfelijke gezinsraad werd het plan van onze hemelse Vader voor het eeuwige geluk van zijn kinderen bekendgemaakt. Wij begrepen dat we naar de aarde zouden gaan om in gezinsverband te leven, en door de verzegelbevoegdheid van het Melchizedeks priesterschap kan dat ook in de rest van de eeuwigheid.

Het is verontrustend hoe intens en openlijk het gezin in de hedendaagse samenleving wordt aangevallen. De proclamatie is hier erg duidelijk over:

'Wij verklaren dat Gods gebod aan zijn kinderen om zich te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen van kracht blijft. Wij verklaren ook dat God geboden heeft dat

net als ik, verontrustend vinden dat abortus tussen 1950 en 1997 in ongeveer 46 geïndustrialiseerde en in negen ontwikkelingslanden is gelegaliseerd of dat de meeste beperkingen zijn opgeheven. Elk jaar vinden er wereldwijd naar schatting 46 miljoen abortussen plaats. Sommigen schatten zelfs dat 25 procent van alle zwangerschappen beëindigd wordt door abortus.

Te veel mensen zien het huwelijk als 'een relatie tussen partners' die in de emotionele behoeften van de volwassenen moet voorzien, en niet als een instituut om kinderen op te voeden. Kinderen worden meer beschouwd als een keuze dan als een zegen. Per jaar is ongeveer een miljoen kinderen betrokken bij de scheiding van hun ouders en de

De vader vraagt altijd om de leiding
van de Heilige Geest zodat hij weet wat hij
moet zeggen en doen, en ook wat hij niet
moet doen en niet moet zeggen.

het heilige voortplantingsvermogen alleen gebruikt mag worden tussen een man en een vrouw die wettig met elkaar gehuwd zijn.

'(...) Kinderen hebben er recht op om binnen het huwelijk geboren te worden, en te worden opgevoed door een vader en een moeder die de huwelijksgelofte met volledige trouw eren. De kans op een gelukkig gezinsleven is het grootst als de leringen van de Heer Jezus Christus eraan ten grondslag liggen.¹¹

We moeten pal staan, broeders en zusters, nu de tegenstander probeert om het huwelijk tussen één man en één vrouw te vervangen door andere samenlevingsvormen. Het zou goed zijn als iedereen ter wereld de volledige tekst van de proclamatie las.

De aanvallen van de tegenstander op het gezin

De aanvallen op het gezin ondergraven ook de waarde van het leven — vooral het leven van ongeborenen. Dat wordt gebagatelliseerd en ondergeschikt gemaakt aan de willekeur van gerief en politieke correctheid. U zult het,

nasleep ervan, en ongeveer een derde van alle kinderen in Amerika is onwettig. Bijna alles wijst erop dat we afglijden en snel verwijderd raken van het plan dat God voor zijn kinderen heeft. Het gezin, ooit algemeen bejubeld als de hoeksteen van de samenleving, verliest zijn essentiële functie.

Wanneer u het beziet vanuit een strategisch, duivels gezichtspunt, is ondermijning van het gezin wel zinvol. Als Satan het werk van de Heer wil verstoren, vergiftigt hij niet de pindaakaasvoorraad van de wereld om zo het zendingsstelsel van de kerk te ondermijnen. Dan stuurt hij geen keelaandoening om het Tabernakelkoor te teisteren. Hij treft geen wettelijke maatregelen tegen gelatinepudding of ovenschotels. Als Satan echt het werk van de Heer wil verstoren, probeert hij het verschil tussen de seksen te laten vervagen en Gods plan voor zijn kinderen te ondermijnen. Hij drijft een wig tussen vaders en moeders door de harmonie thuis te verstoren. Hij verleidt kinderen om hun ouders ongehoorzaam te zijn. Hij zorgt dat het ons niet goed uitkomt om gezinsavond en gezinsgebed te houden.

Hij fluistert ons in dat schriftstudie in gezinsverband onpraktisch is en niet te doen. Dat is voldoende, want Satan weet dat hij het werk van de Heer het doeltreffendst verstoort door de functie en de heiligheid van het gezin aan te tasten.

Kijk eens wat hij dan bereikt. Echtelieden met een ongelukkig huwelijk zijn over het algemeen geneigd *geen* gepast evange-

Geluk en veiligheid in het gezin waarborgen

Wat wij thuis doen en wat wij onze kinderen leren, is van groot belang. Ik bespreek, met de proclamatie als uitgangspunt, vijf begrippen waarmee we een gelukkig en veilig gezin kunnen waarborgen.

1. Volledige gelijkwaardigheid als partners. Man en vrouw, door het huwelijk aan

lieonderricht te geven thuis. Ze doen waarschijnlijk minder moeite om de evangeliebeginselen in hun leven toe te passen. Sommigen dwalen van de kerk af. Zelfs actieve leden kunnen bevangen raken door onverschilligheid waardoor ze de tempel niet bezoeken, minder capabele leiders en leerkrachten worden, talloze levens onberoerd laten en het werk van de Heer vertragen. En als het internet niet goed gebruikt wordt, heeft dat een slechte invloed op het gezin. Dus we weten zonder meer dat Lucifer de vijand van het gezin is!

elkaar verbonden, moeten als volwaardige partners samenwerken. Maar volledig en gelijkwaardig partnerschap tussen man en vrouw houdt niet in dat ze dezelfde rol vervullen in het grote plan van God voor zijn kinderen. Zoals duidelijk in de proclamatie staat, hebben man en vrouw, hoewel ze geestelijk gelijkwaardig zijn, allebei een andere, zij het even belangrijke rol. Die rollen vullen elkaar aan. Mannen krijgen rentmeesterschap over de heilige verordeningen van het priesterschap. God geeft aan vrouwen de taak om sterfelijk leven te geven en te voeden, om Gods geestkinderen een fysiek

lichaam te geven en die kinderen de kennis van het evangelie en de waarheden ervan bij te brengen. Die rentmeesterschappen, die allebei even heilig en belangrijk zijn, laten geen ruimte voor misverstanden over overheersing of ondergeschiktheid. Elk rentmeesterschap is essentieel voor de geestelijke vooruitgang van alle gezinsleden, zowel ouders als kinderen.

Rentmeesterschap in het gezin moeten we

dus zien in termen van verplichtingen en taken; van liefde, hulpvaardigheid en wederzijdse afhankelijkheid. Een man die zijn vrouw wil overheersen, die onrechtvaardige heerschappij wil uitoefenen zonder aandacht voor de raad en de fijnzinnigheid van zijn partner, begrijpt gewoon niet dat het in strijd is met Gods wil.

2. *De vader.* In de proclamatie staat:

'Volgens het goddelijk plan behoort de vader zijn gezin met liefde en in rechtschapenheid te presideren. Hij heeft tot taak te voorzien in de behoeften en de bescherming van zijn gezin.' Volgens de raad in afdeling 121 van de Leer en Verbonden (zie vss. 34-36) leert hij zijn kinderen het evangelie en leidt hij het gezin in zachtmoedigheid.

De vader verricht priesterschapsverordeningen en geeft priesterschapszegens, waaronder vaderlijke zegens aan zijn kinderen. Hij bidt voor en met zijn gezinsleden, gezamenlijk en afzonderlijk. Hij is een voorbeeld van respect en liefde voor zijn eeuwige metgezellin en moeder van hun kinderen. In alles volgt hij het voorbeeld van de Heiland en tracht zijn naam en zijn zegen waardig te zijn. De vader vraagt altijd om de leiding van de Heilige Geest zodat hij weet wat hij moet zeggen en doen, en ook wat hij *niet* moet doen en *niet* moet zeggen. Hij dient het gezin en de kerk in een geest van liefde en enthousiasme. Door zijn voorbeeld bereidt hij zijn gezinsleden voor op dienstbetoon, en vooral bereidt hij zijn zoons voor op een goede zending.

God en zijn profeten verwachten van de vader dat hij niet alleen zijn gezin onderhoudt, maar het ook beschermt. Er doen zich allerlei gevaren voor in de wereld waarin wij leven. Fysieke bescherming tegen natuurlijk of door de mens veroorzaakt gevaar is belangrijk. Zedelijke gevaren omringen ons ook. Onze kinderen krijgen er al vroeg mee te maken. De vader speelt een belangrijke rol in de bescherming van zijn kinderen.

Het aandeel van de vader houdt niet op met het presideren, onderhouden en beschermen van de gezinsleden. De vader behoort elke dag te helpen met essentiële zaken als verzorgen, spelen, verhaaltjes vertellen, liefhebben, en alle andere activiteiten die in het gezinsleven voorkomen.

3. *De moeder.* In de proclamatie staat: 'De taak van de moeder is op de eerste plaats de

zorg voor de kinderen.' Verzorgen slaat op ouderlijke taken als warmte en steun geven, een band smeden, genegeheid tonen, de unieke noden en mogelijkheden van elk kind kennen en voorzien in zijn of haar behoeften. De verzorging is belangrijker in de ontwikkeling van een kind dan welke opvoedmethode of -techniek ook. Het behoort nauwelijks betoog dat de verzorging het beste plaatsvindt in een stabiel, veilig gezin.

De moederlijke, liefdevolle verzorging roept bij kinderen vanaf hun eerste dagen op aarde herinneringen op aan de liefde en de goedheid die zij in hun voorsterfelijk bestaan genoten. Omdat onze moeder van ons houdt, ontdekken we, of beter gezegd herinneren we ons, dat God ook van ons houdt.

wordt en niet alleen voor een hoger inkomen, een mooie auto of andere luxe zaken. Het belangrijkste werk dat welke moeder dan ook ooit zal doen, is haar kinderen verzorgen, onderrichten, opbouwen, aanmoedigen en opvoeden in rechtschapenheid en waarheid. Niemand anders kan haar plaats innemen.

'Het is bijna onmogelijk om voltijds een huishouden te [drijven] en een voltijd baan te hebben. Ik weet dat sommigen van u worstelen met beslissingen op dit gebied. Ik herhaal: doe uw best.'²

De zorg voor kleine, afhankelijke en veeleisende kinderen houdt nooit op en is vaak zenuwslopend. Moeders moeten zich niet laten misleiden en geloven dat bij opvoeding kwaliteit de plaats kan innemen van kwantiteit.

Kwaliteit is rechtstreeks verbonden met kwantiteit, en moeders die hun kinderen goed willen verzorgen, moeten in beide voorzien. Dat vereist constante alertheid en voortdurend balanceren van dingen die gedaan moeten worden. Dat is moeilijk, daar bestaat geen twijfel over.

President James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium, heeft de volgende wijze raad gegeven:

'Vrouwen worden tegenwoordig door sommigen aangemoedigd om alles te hebben — doorgaans tegelijkertijd: geld, reizen, huwelijk, moederschap, ieder een eigen wereldse carrière (...).

'De dingen achtereenvolgens doen, één rol tegelijk vervullen, is niet altijd mogelijk. We weten dat. Maar één ding op zijn tijd geeft een vrouw wel de mogelijkheid om elk goed te doen, en diverse rollen in haar leven te vervullen. Een vrouw (...) kan meer dan één rol vervullen in de verschillende periodes van haar leven. Ze hoeft niet alle coupletten van haar lied tegelijk te zingen.'³

4. *Beginselen voor het huwelijk en het gezin.* In de proclamatie staat dat 'een geslaagd huwelijk en een hecht gezin worden gegrondvest op en in stand gehouden met de beginselen van geloof, gebed, bekering, vergeving, respect, liefde, mededogen, werk en gezonde ontspanning.' Ouders behoren te werken aan een liefdevolle, eeuwige

De moeder roept met haar liefdevolle verzorging bij de kinderen vanaf hun eerste dagen op aarde herinneringen op aan de liefde en de goedheid die zij in hun voorsterfelijk bestaan ondergingen.

In deze tijd oefent onze materialistische wereld grote druk op ons uit om meer geld te verdienen en uit te geven. Helaas gaan gehuwde moeders daardoor buitenshuis werken voor een tweede gezinsinkomen. Als man, vrouw en kinderen het verschil inzien tussen basisbehoeften en materiële verlangens, verlichten zij de financiële lasten van het gezin en zorgen ze ervoor dat de moeder thuis kan blijven. Het besluit om buitenshuis te gaan werken, is moeilijk en moet onder gebed genomen worden, waarbij we altijd de raad van de levende profeten in gedachten moeten houden.

President Gordon B. Hinckley bood ons, met zijn gebruikelijke fijnzinnige en liefdevolle geest, dit wijze perspectief:

'[Ik] erken [...] dat er vrouwen zijn (en dat zijn er in feite heel veel geworden), die moeten werken om te voorzien in de behoeften van hun gezin. Tegen u zeg ik: doe uw best. Ik hoop dat u, als u een voltijd baan hebt, dat doet om te zorgen dat er in de fundamentele behoeften voorzien

band met hun kinderen. Soms is een terechtwijzing natuurlijk nodig. Maar dat moet met consideratie, met overreding gebeuren, met een toename van liefde daarna, anders ziet het kind zijn ouder als zijn vijand (zie IV 121:43).⁴

Het kan net zo negatief uitwerken als ouders te toegeeflijk zijn en hun kinderen alles toestaan wat ze willen. Ouders moeten grenzen stellen, in overeenstemming met het belang van de desbetreffende zaak en met de aard en het niveau van het kind. Zorg dat de kinderen de redenen van de regels begrijpen en leg de juiste straf op als er regels worden overtreden. Maar het is ook belangrijk om een kind te prijzen om goed gedrag. Het vergt al uw creativiteit en geduld om dit evenwicht te bewaren, maar de

Ouders behoren te werken aan een liefdevolle, eeuwige band met hun kinderen.

beloning is groot. Kinderen die door een consequente toepassing van belangrijke regels begrijpen waar de grens ligt, doen het waarschijnlijk beter op school, hebben meer zelfbeheersing en houden zich beter aan de wetten van het land.⁵

Ouders moeten kinderen keuzemogelijkheden geven en zo nodig sommige regels aanpassen om hun kinderen voor te bereiden op situaties in het echte leven.⁶ Om dat te doen, moeten ouders luisteren — écht luisteren — naar wat hun kinderen zeggen. Ze moeten weten wat voor elk kind belangrijk is. Ik heb die les jaren geleden van een van onze dochters geleerd. Ze was toen pas vier of vijf. Ze kwam heel opgewonden de kamer binnen. Ik las de krant, en zij was druk bezig met iets wat voor haar heel belangrijk was. En ik antwoordde: 'Ja, hm, hm.' Plotseling rukte ze met haar twee handjes de krant uit mijn handen. Ze pakte mijn gezicht in haar handen zodat ze me recht in de ogen kon kijken. Die vier- of vijfjarige leerde haar vader een belangrijke les: 'Pappie, u luistert niet naar me.' En ze had gelijk.

5. Gezinsraad. U zult het van mij verwachten: een van de beste middelen die ons als ouders ter beschikking staan, is de gezinsraad. Ik kan niet nadrukkelijk genoeg zeggen hoe belangrijk die is om de problemen in het gezin te begrijpen en aan te pakken. Als de leden van een

bepaald gezin vonden dat er ongewone spanningen hun huis binnenslopen, hielden ze gezinsraad om de toestand te bespreken. De ouders legden hun kinderen uit wat ze gemerkt hadden en vroegen ieders mening. De ouders kwamen te weten dat er, sinds hun twee oudste kinderen het huis uit waren, de ene getrouwd en de andere naar de hogere beroepsschool, ongewild op de twee oudsten van de kinderen die thuis bleven een onredelijke zware last van taken was gelegd, en zij werden daar boos om. Door te overleggen en te luisteren naar de gevoelens van hun kinderen kwamen ze tot een eerlijker taakverdeling onder de kinderen waardoor veel frustratie en spanning uit het gezin verdwenen.⁷

Ik begrijp dat er net zoveel soorten gezinsraden bestaan

als er gezinnen zijn. Een gezinsraad kan bestaan uit één ouder en één kind, uit twee ouders en meerdere kinderen, of uit twee ouders, of alleen broers en zussen, enzovoort. Ongeacht de omvang of de samenstelling van de gezinsraad is de liefdevolle motivatie van belang, een sfeer waarin een vrij, open gesprek wordt aangemoedigd en de bereidheid om te luisteren naar de eerlijke inbreng van alle leden van die raad — en naar de influisteringen van de Heilige Geest.⁸

Twisten overwinnen

Als iemand van u worstelt met twisten in uw gezin, kunt u dat veranderen. Praat met uw gezinsleden. Vraag hen om hulp. Vertel hun dat u geen geest van twisten meer in huis wilt en bespreek wat elk gezinslid kan doen om het te voorkomen. President Marion G. Romney (1897–1988), eerste raadgever in het Eerste Presidium, heeft daarover gezegd:

'Ik weet zeker dat als ouders thuis geregeld en met een gebed in het hart het Boek van Mormon bestuderen, zelf en met hun kinderen, de geest van dat geweldige boek ons huis en alle inwoners zal doordringen. Dan zal de geest van eerbied toenemen; dan zal er wederzijds respect en aandacht voor elkaar zijn. Dan zal de geest van twisten verdwijnen.'⁹

Bedenk ook dat er grote kracht schuilt in het gebed. Ik spoor u nadrukkelijk aan tot persoonlijk en gezinsgebed. Dat is belangrijk als u bouwt aan een sterk gezin. Maar ik wil met nadruk ook nog iets anders zeggen. Ik vraag me af of velen van u, ouders, echtparen, hebben nagelaten om aan het eind van

zijn kinderen op aarde geeft, te vervullen. Luister naar de stem van de Geest en de raad van de levende profeten. Houd moed. God heeft u niet op de aarde gezet om te mislukken, en uw inspanningen als ouders zullen niet als falen gezien worden, tenzij u opgeeft. Moge onze hemelse Vader u allen zegenen.

de dag samen neer te knielen, u tweeën, om met de handen ineem, samen te bidden. Als dat geen onderdeel meer is van uw dagelijkse gang van zaken, raad ik u aan dat vanaf vanavond weer in te voeren!

Mijn raad aan alle ouders is eenvoudig: zorg voor een afschrift van 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld'. Lees het en probeer uw huwelijk en uw gezin op één lijn te brengen met de geïnspireerde, geopenbaarde leiding van de Heer. En doe daarna uw uiterste best om een zo goed mogelijk mens en gezinslid te zijn. God zal u kracht geven die de uwe te boven gaat als u dagelijks probeert de allerheiligste taak die Hij

God leeft. Wij zijn zijn kinderen. Jezus Christus is onze Heiland en Verlosser. Zij hebben ons lief en willen dat wij getrouwd en gelukkig zijn. ■

Naar een toespraak, gehouden tijdens een devotional aan de Brigham Young University, op 19 augustus 2003.

NOTEN

1. *Liabona*, oktober 2004, p. 49.
2. 'Vrouwen van de kerk', *De Ster*, januari 1997, p. 64.
3. 'A Message to My Granddaughters: Becoming "Great Women"', *Ensign*, september 1986, pp. 18-19.
4. Zie Craig H. Hart, 'Three Essential Parenting Principles', *BYU Magazine*, voorjaar 2003, p. 58.
5. Zie 'Three Essential Parenting Principles', p. 59.
6. Zie 'Three Essential Parenting Principles', p. 59.
7. Zie M. Russell Ballard, *Counseling with Our Councils* (1997), p. 154.
8. Zie *Counseling with Our Councils*, p. 157.
9. *The Book of Mormon*, *Ensign*, mei 1980, p. 67.

TATOEAGES

EN JOUW ZENDING

SHANNA BUTLER
Kerkelijke tijdschriften

Stel je voor dat je bij een prachtige, witte tempel staat. De muren en het terrein zijn onberispelijk schoon. Op het grasveld bij de voordeur staat een kunstschilder. Hij stelt zijn kunstwerken tentoon.

Enkele minuten later zie je de kunstschilder potten verf pakken en begint hij de muren van de tempel te beschilderen. Zijn schildering is niet lelijk, maar hoort er gewoon niet thuis. Zeg je iets tegen hem? Vraag je hem om groter te schilderen, met meer kleuren, en bied je aan om hem voor zijn werk te betalen? Of zeg je: 'Dat kan niet! Dit is een heilige tempel!'

Wat zou je doen als het jouw *tempel* was? De apostel Paulus heeft gezegd: Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont? (...) Want de tempel Gods, en dat zijt gij, is heilig!' (1 Korintiërs 3:16-17.)

'Een tatoeage is graffiti op de tempel van het lichaam', heeft president Gordon B. Hinckley gezegd.¹

Tatoeages zijn permanent. Ze beschadigen niet alleen je lichaam, maar als je ongehoorzaam bent aan de stem van de profeten, levert de beslissing om er een te nemen ook geestelijke schade op. En misschien heb je er niet aan gedacht, maar als je een tatoeage hebt, kan dat ook je aanvraag voor een zending beïnvloeden.

Bobby's vergissing

Toen Bobby Collins (de naam is veranderd) zijn zendingsaanvraag instuurde, was hij verbaasd dat hij geen grote witte envelop met zijn zendingsoproep terugkreeg.

ELDER JANSSEN
DE KERK VAN
JESUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

ELDER DE BRUIN
DE KERK VAN
JESUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

In plaats daarvan kreeg hij een brief van de afdeling zendingswerk van de kerk met vragen over zijn tatoeage.

Toen Bobby zijn diploma had gehaald, was hij niet zeker of hij wel op zending wilde. Hij ging op zichzelf wonen en zocht een baantje. En hij vond de onafhankelijkheid van zijn ouders erg prettig. Rond die tijd namen zijn beste vriend en diens neef allebei een tatoeage. 'Daardoor stond ik er ineens

voor open', zegt hij.

Bobby was altijd al kunstzinnig aangelegd en hij ontwierp zijn eigen tatoeage. Hij wist dat de kerk tatoeages afraadt, en dat zijn moeder het niet fijn zou vinden, dus voordat hij de beslissing nam, vroeg hij zijn broer wat die ervan dacht. Zijn broer had een goed advies. Hij zei: 'Het leven geeft ons al zo veel littekens. Waarom zou je er nog een aan toevoegen?'

Maar Bobby had al besloten. Zes weken en zevenhonderd met moeite verdiende dollars later had hij een enorme tatoeage over de hele lengte van een been. 'Het was erg pijnlijk. En bloederig', herinnert hij zich. En 'als je er eentje neemt, wordt het nog makkelijker om aan een volgende te denken'. Hij nam er verder geen. Maar toen zijn getuigenis van het evangelie sterker was geworden, besloot hij dat hij op zending wilde.

Hoe pijnlijk het aanbrengen van zijn tatoeage ook was, de pijn die Bobby voelde toen hij er spijt van had, was veel erger. Hij maakte zich erg zorgen over de vraag of hij nog

A photograph of a man with short, dark hair, wearing a red polo shirt. He is looking down and to the left, with his right hand resting on his left shoulder. The background is a plain, light-colored wall. The lighting is soft, highlighting the texture of his shirt and the contours of his face.

wel op zending kon. Hij wilde de tatoeage laten verwijderen, maar kon zich dat niet veroorloven. Hij maakte zich ook zorgen wat zijn toekomstige vrouw en kinderen ervan zouden vinden.

'Die brief van de afdeling zendingswerk maakte me echt bang', zegt Bobby. 'Mijn grootste angst was dat dit mij ervan zou weerhouden om op zending te gaan.'

Bobby moest doen wat de afdeling zendingswerk aan alle zendingskandidaten

vraagt die een tatoeage hebben. Op zijn zendingsaanvraag had hij zijn tatoeage genoemd. In de brief die hij toen kreeg, werden meer details gevraagd, waaronder gegevens over wanneer en waarom hij hem genomen had, waar die zich op het lichaam bevond, en een beschrijving of foto ervan. Er werd hem ook gevraagd wat hij ervan vond.

Als iemand met een tatoeage een aanvraag voor een zending indient, bekijken algemene autoriteiten de kwestie en beslissen of de kandidaat op zending

mag. Sommigen worden geweigerd.

Bobby kreeg wel een zendingsoproep. Hij is dankbaar dat hij op zending is en het spijt hem dat hij, nu hij vertegenwoordiger van de kerk van de Heer is, ooit besloten heeft een tatoeage te nemen.

Voor sommige zendingen met een tatoeage betekent het dat ze naar een gebied worden gestuurd waar hun tatoeage cultureel geaccepteerd wordt, of naar een kouder klimaat waar lange mouwen, en voor vrouwen kousen, hun tatoeages bedekken. Een tatoeage kan niet alleen beperkingen opleveren voor de gebieden waar je op zending kunt gaan, maar afhankelijk van wat zij voorstelt en wat je er zelf van vindt, kan hij er

JIJ BENT ZIJN SCHEPPING

'Jij bent een kind van God. Je lichaam is zijn schepping.

Zou je dat willen misvormen met afbeeldingen van mensen, dieren of woorden?

'Ik beloof je dat de tijd zal komen dat je, als je tatoeages hebt, spijt krijgt van je daden. Ze kunnen niet worden afgewassen. Ze zijn permanent. Ze kunnen alleen met een duur en pijnlijk proces verwijderd worden. Als je tatoeages hebt, zul je die waarschijnlijk de rest van je leven met je meedragen. Ik denk dat de tijd zal komen dat je je ervoor zult schamen.

Vermijd het. Wij, als jullie leiders die je liefhebben, smeken je om meer respect te hebben voor het lichaam dat de Heer je heeft gegeven.'

Zie president Gordon B. Hinckley, 'Advies en een gebed van een profeet voor de jongeren', Liahona, april 2001, p. 37.

VAN EEN PROFESSIONAL UIT DE GEZONDHEIDSZORG

Inna Prokopenko is een gediplomeerd verpleegkundige en anesthesiste in Salt Lake City (Utah, VS). Ze heeft in al de jaren dat ze haar beroep uitoefent al veel tatoeages geprobeerd te verwijderen. Hier zijn enkele opmerkingen die Inna over tatoeages maakt:

LICHAMELIJKE RISICO'S

- Eén groot risico bij het nemen van een tatoeage is dat je allergisch bent voor de inkt. Je kunt er meteen last van krijgen, maar ook nog een half jaar tot een jaar later. Als je een inktallergie hebt, gaat het getatoeëerde deel van je lichaam opzwellen, wordt het rood en gaat het jeuken. Als je allergisch bent en er komt inkt in je bloedbaan, dan kun je er heel erg ziek van worden.
- Ziekten die via het bloed worden overgebracht, zijn een ander risico. Als de naalden en de andere apparaten niet goed gesteriliseerd zijn, is het mogelijk dat je HIV of een andere ziekte oploopt.

- Sommige tatoeages kunnen met een laserbehandeling verwijderd worden — althans, gedeeltelijk — maar de verwijdering is veel pijnlijker dan het aanbrengen van de tatoeage.
- Hoewel een laserbehandeling meestal geen litteken nalaat, kan dat toch voorkomen.
- Gele tatoeages of tatoeages met gele inkt kunnen alleen operatief verwijderd worden.
- Een verwijdering is tijdrovend en erg duur — veel duurder dan het aanbrengen van de tatoeage.

ook oorzaak van zijn dat je eventueel niet op zending mag.

Advies voor toekomstige zendingen

'Ik hoop alleen maar dat anderen zich aan de raad van president Hinckley zullen houden', zegt Bobby. 'Ik weet hij een profeet van God is. Als hij zegt dat het belangrijk is, dan is het belangrijk.'

Bobby heeft ook een eigen advies, hetzelfde dat zijn broer hem gaf:

'Ook al kunnen we door de verzoening vergeving ontvangen, waarom zou je nog iets anders doen dat littekens achterlaat?' ■

NOOT

1. 'Groot zal de vrede van uw kinderen zijn', *Liahona*, januari 2001, p. 67.

VERWIJDEREN

- Spijt is meer dan een risico bij het nemen van een tatoeage. Voor alle patiënten van Inna is het een zekerheid. Veel mensen proberen hun tatoeages te laten verwijderen zodat ze er professioneler uitzien voor hun werk of om een goed voorbeeld te geven aan hun kinderen.

JE BENT NOOIT GROOT GENOEG

EN JE BENT NOOIT STERK GENOEG OM MET ZONDEN
TE SPELEN. (ZIE LV 88:86.)

Het Team van de Heer

R. VAL JOHNSON

Kerkelijke tijdschriften

Raphael Queiroz kijkt naar het volleybalnet, gooit de bal hoog op, rent enkele stappen naar voren en springt. Heel even hangt hij in de lucht, schijnbaar gewichtloos. Een fractie van een seconde later komt hij samen met de volleybal en geeft hij hem een klap. De bal flitst met duizelingwekkende snelheid over het net.

Een toeschouwer zou zich kunnen afvragen hoe een tegenspeler de projectielen die Raphael lanceert zou kunnen terugkaatsen. 'Wauw!' is de enige reactie die een toeschouwer zeer onder de indruk uitbracht.

Raphael haalt alleen zijn schouders op, maar hij lijkt toch wel tevreden met zijn opslag. 'Eigenlijk speel ik liever voetbal', zegt de pretentieloze Braziliaan. 'Maar aangezien ik niet wendbaar genoeg ben om dat goed te doen, speel ik volleybal.'

Misschien komt het door zijn lengte en gewicht. Met 1,96 meter en 94 kilo is hij misschien niet zo snel als kleinere, lichtere spelers. Maar hij heeft de lengte en het gewicht om een volleybal met zo veel kracht luttele millimeters over een net te slaan dat alleen moedige tegenstanders die willen onderscheppen.

Voetbal mag dan de eerste keus van Raphael zijn, maar volleybal is beslist zijn sport. En hij is er erg goed in. Hij is er zelfs zo goed in dat hij in de finale van de landelijke schoolkampioenschappen heeft gespeeld. 'Dat was een van de drie gelukkigste dagen van mijn leven', zegt Raphael.

En de andere twee? 'De dag dat ik gedoopt werd als lid van de kerk en de dag dat ik mijn patriarchale zegen kreeg.'

Raphael de Morais Queiroz uit de wijk Jardim-Massangana in de ring Recife-Boa Viagem (Brazilië) is nog maar negentien jaar, maar hij heeft al enkele belangrijke lessen geleerd die sommige mensen nooit leren. Hij weet dat er goede dingen gebeuren als je de Heer op de eerste plaats zet. Hij weet ook dat je je dromen soms moet aanpassen om

je voordeel te kunnen doen met de talenten en kansen die de Heer je geeft.

Krachtraining

Raphaels ouders waren al toegetreden tot de kerk voordat hij werd geboren, dus hij is in een evangeliegericht gezin opgegroeid.

'Als je opgroeit in de kerk, dan leer je de beginselen van het evangelie en het belang van gehoorzaamheid aan de geboden al van jongs af aan. Maar je moet toch je eigen getuigenis verkrijgen', zegt hij.

Raphael herinnert zich dat hij een keer in het seminarie met de klas naar een video over de dood van de profeet Joseph Smith keek. 'Ik begon te huilen. "Waarom?" vroeg ik me af. Toen ik me concentreerde op mijn gevoelens, wist ik het antwoord: ik kreeg een getuigenis van de Heilige Geest dat Joseph Smith een profeet was en dat de kerk waar is.'

Hij glimlacht bij de herinnering. 'Er gebeuren goede dingen in het seminarie', zegt hij.

Er gebeuren ook goede dingen in de kerk. Hij had een keer tijdens een les in het priestersquorum het gevoel dat hij een patriarchale zegen moest aanvragen. 'Bij mijn voorbereidingen deed ik wat studie, ging toen naar de bisschop, en hij stuurde me naar de patriarch. Ik was erg onder de indruk van wat ik te horen kreeg. De Heer vertrouwt mij veel toe. Ik vind dat ik een fantastische zegen heb.'

Sinds die ervaringen heeft hij gemerkt dat zijn getuigenis op verschillende manieren gesterkt is. Schriftstudie is er één van. Hij is vooral gek op het Boek van Mormon. 'Ik bewonder Nephi', zegt Raphael.

FOTO'S R. VAL JOHNSON

Rapbael Queiroz uit Brazilië is een fantastisch volleyballer, de ster-speler van het team uit zijn staat. Zijn zus, Gabriela (onder), vindt hem bovendien een fantastische broer.

Hulp van de familie

Net als Nephi is Raphael ook geboren uit goede ouders. Familie is belangrijk voor hem. En hij heeft een nauwe band met zijn achttienjarige zus Gabriela, het enige andere kind in het gezin.

'Gabriela is een voorbeeld van rechtschapenheid voor me', zegt Raphael. 'Ze houdt zich altijd aan de kerknormen.' Hij wijst erop dat ze twee keer per dag naar het seminarie gaat — 's morgens én 's avonds.

Gevraagd waarom ze dat doet, zegt ze: 'Ik kom graag meer te weten over het evangelie. In de verschillende lessen krijg ik een verschillende kijk op de onderwerpen. En in de avondklas zitten vrienden met wie ik graag omga. Maar het komt voornamelijk doordat ik graag de Geest voel. En die voel ik vaak in het seminarie.'

Raphael vindt dat zijn zus laat zien hoe je het evangelie op de eerste plaats in je leven zet en hoe je daardoor de kracht kunt vinden om weerstand te bieden aan de druk van de wereld. 'Met een evangelische visie kunnen we onze moeilijkheden aan', zegt hij. 'Daardoor leren we verleiding uit de weg te gaan. Hoewel ik niet vrij van verleidingen ben, probeer ik ze wel zo veel mogelijk te vermijden. Jongeren moeten leren hoe ze verleidingen uit de weg kunnen gaan door op tijd te beslissen hoe ze ermee om zullen gaan.'

Hij weet met welke verleidingen sportlieden geconfronteerd worden. 'Als sportman doe ik wat sportlieden doen, maar niet de slechte dingen. Ik overtreed het woord van wijsheid niet, en doe ook niet de andere dingen die jongemannen soms doen. Ik probeer als heilige der laatste dagen een goed voorbeeld te geven.

'Eerst vonden mijn vrienden mijn keuzes grappig', zegt hij. 'Maar later respecteerden ze mijn normen.'

Het team van de Heer versterken

Raphael maakte via een vriend kennis met volleybal. In 2001 wees een ander lid van zijn

voetbalteam in Recife hem erop dat enkele particuliere scholen voor voortgezet onderwijs volleybalbeurzen aanboden. Raphael was destijds aan het proberen om voor een voetbalbeurs in aanmerking te komen, maar zijn lichaam weerhield hem ervan op het vereiste niveau te spelen. Maar hij leek een onverwacht talent voor volleybal te hebben. 'Dus speelde ik volleybal tot ik er goed in werd', zegt hij. Hij werd er zo goed in dat hij een volledige beurs kreeg van een particuliere school.

Op school speelde hij mee in de stadskampioenschappen van Recife. En vervolgens speelde hij mee in de regionale kampioenschappen van het noordoostelijk deel van Brazilië — een van de belangrijkste toernooien in het land. Maar dat was niet zijn enige succes. Niet lang daarna werd hij gevraagd voor het team van de deelstaat Pernambuco om zich voor te bereiden op het landelijke scholentoernooi. Zijn team won bijna alle wedstrijden en verloor alleen maar de finale. Hij heeft nog de medailles.

'Als volleybalspeler heb ik geleerd om te spelen als lid van een team', zegt hij. 'Eén persoon kan alleen niet winnen. Je moet voor elkaar zorgen en elkaar helpen.'

De kerk heeft hem op dezelfde manier geleerd om als lid van het team van de Heer te spelen. 'De kerk heeft me geleerd om andere mensen te onderwijzen en voor ze te zorgen, om er altijd op te letten of iemand hulp nodig heeft. Er is geen betere plek om te leren het evangelie na te leven dan in de kerk. De Heer wil dat wij allemaal het evangelie naleven. Daarom ga ik op zending.'

Raphael geeft daarvoor een sportbeurs van een universiteit op. Verscheidene universiteiten wilden hem rekruteren en hij was in de verleiding om een beurs van hen te accepteren. Maar in deze periode van zijn leven gaat hij liever op zending dan te spelen op het volleybalveld. Hij weet dat hij de juiste keuze doet.

'Ik heb veel succes gehad als sportman, maar wil nog meer succes hebben als zending', zegt hij. 'Ik heb het gevoel dat het niet uitmaakt waar ik heenga, dat ik het goed zal doen — als ik me door de Heer laat coachen.' ■

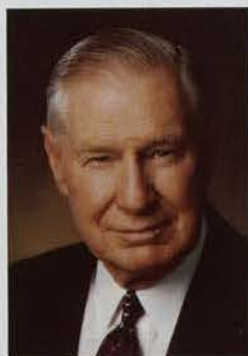
Een goede relatie met je teamgenoten is essentieel voor het succes van elk team. Raphael volgde de raad van zijn ringpresident, Mozart Soares (boven), voor de voorbereiding op zijn zending. Hij is inmiddels werkzaam in het zendingsgebied Belo Horizonte (Brazilië) en zegt: 'Er is geen betere plek om te leren het evangelie na te leven dan in de kerk.'

De Kindervriend

Uit het duister komen

President Faust leert ons dat geloof ons uit het duister brengt.

PRESIDENT JAMES E. FAUST

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Beste jonge vrienden, sommigen van jullie vragen zich misschien af wat de toekomst je zal brengen. Sommigen van jullie vragen je misschien niet alleen af waar je heengaat, maar je kunt je ook afvragen wat je werkelijke waarde is. Laat ik je verzekeren dat ik met heel mijn hart geloof dat jullie een uitverkoren generatie zijn.

Micha heeft gezegd: 'Al zit ik in het duister, de Here zal mij tot licht zijn' (Micha 7:8). Wij krijgen licht van de Heer. Dat kan ons gebeuren als we de Schriften bestuderen, de avondmaalsdienst bijwonen, onze tiende betalen, lofzangen zingen of bidden.

Of wij in het licht komen, is afhankelijk van hoe belangrijk ons geloof voor ons is. Ons geloof is geen bundeltje geloofspunten en gebruiken die te zwaar zijn om te dragen. Zij die uit het duister zijn gekomen, merken dat ze gedragen worden door hun geloof. Geloof is niet zwaar; geloof beurt ons op en geeft ons vleugels om ons over moeilijke plekken heen te dragen. Jesaja heeft beloofd: 'Maar wie de Here

verwachten, putten nieuwe kracht; zij varen op met vleugelen als arenden; zij lopen, maar worden niet moede; zij wandelen, maar worden niet mat' (Jesaja 40:31).

Uit het duister in het licht komen bevrijdt ons van de donkere kant van onze ziel, die bestaat uit angst, ontmoediging en zonde. Als we uit het duister komen, breekt het heldere zonlicht van de Heiland door.

De beste manier om uit het duister en in het licht te komen, is door contact met onze hemelse Vader, op een manier die we goddelijke openbaring noemen. Als we de levende profeet niet volgen, wie dat ook is, dan lopen we het gevaar om geestelijk dood te gaan.

Ik getuig tot jullie, jonge mensen, dat het evangelie de antwoorden heeft op de moeilijkheden en problemen van het leven. Het is de zekere weg naar geluk en naar de vervulling van de belofte van de Heiland, namelijk 'vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld' (LV 59:23). ●

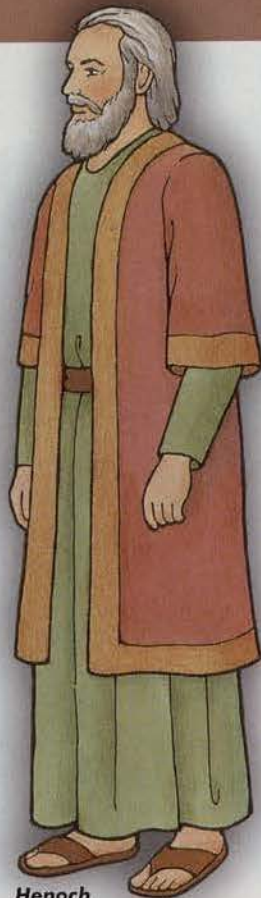
Uit een toespraak, gehouden tijdens een haardvuuravond van de kerkelijke onderwijnsinstellingen, op 8 september 2002.

LINCS: FOTO BUSATH PHOTOGRAPHY; RECHTS: FOTO DAVID STUKER; GEREINIGT

Adam

Henoeh

Noach

Abraham

Mozes

Samuël

Jona

Daniël

K4

VOLG DE PROFEET

'Voorzeker, de Here Here doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten' (Amos 3:7).

LINDA MAGLEBY

Toen George Albert Smith (1870–1951) president van de kerk was, leerde hij de kerkleden werk, voedsel en kleding te verschaffen om mensen te helpen die eten en kleren te kort kwamen. Na de Tweede Wereldoorlog leden er veel mensen in Europa honger. President Smith ging naar de president van de Verenigde Staten en vroeg om hulp zodat hij eten en kleren naar die mensen kon sturen. Omdat de leden van de kerk voedsel hadden geproduceerd en kleren hadden gegeven, kon de kerk hulp bieden aan mensen in nood. De overheid van de Verenigde Staten wilde het voedsel en de kleren wel versturen, waardoor veel mensen in Europa geholpen konden worden.

De leden van de kerk volgden de profeet en gaven gewillig van hun tijd, voedsel en kleding. In een tijd van grote nood was de kerk bereid om te helpen. Veel mensen in Europa werden gezegend doordat de leden van de kerk de profeet volgden.

We zijn gezegend met een levende profeet. Onze profeet leert ons dat we fatsoenlijke kleren moeten dragen, dat we geen verkeerde dingen moeten lezen, kijken of luisteren — niets wat onze hemelse Vader niet goed vindt. Als we dat doen, worden we beschermd tegen veel schadelijke dingen van de wereld. Onze profeet leert ons vriendelijk te zijn voor iedereen. Jezus zegt ons dat we Hem dienen als we vriendelijk zijn voor anderen en als we hen dienen. De profeet moedigt ons aan om de Schriften te lezen. Uit de Schriften komen we meer te weten over onze hemelse Vader en Jezus. We leren dat we gezegend worden als we de geboden onderhouden. De profeet leert ons wat onze hemelse Vader wil dat wij doen. Als we de profeet volgen, zegent onze hemelse Vader ons.

Profetenpoppetjes

Om profetenpoppetjes te maken, plak je pagina K4 op stevig papier. Knip de poppetjes uit en plak elk op een stokje. Gebruik de poppetjes om verhalen over elke profeet te vertellen. Of gebruik ze bij het zingen van 'Volg de profeet' (*Kinderliedjes*, 58).

Noot: Als u deze pagina's niet uit dit tijdschrift wilt halen, dan kunt u de activiteit ook kopiëren of overtrekken. Of ga op het internet naar www.lds.org. Klik voor Nederlands op de wereldkaart.

Ideeën voor de participatieperiode

1. Nodig drie of vier wijkleden uit voor een forumdiscussie (zie *Onderwijzen — geen grotere roeping [1999]*, 175–176) over de profeten die invloed op hen hebben gehad. Geef hen van tevoren inzage in de vragen die u gaat stellen, zoals: *Welke profeet uit de Schriften inspireert u? Wat leert u van die profeet? Wie waren de profeten tijdens uw lidmaatschap in de kerk? Vertel hoe het is om naar een van die profeten te luisteren en te weten te komen wat uw hemelse Vader wil dat u doet. Vertel iets van een algemene conferentie waarop de profeet ons iets gevraagd heeft te doen. Reserveer wat tijd om de kinderen aan het einde van de discussie vragen te laten stellen, opmerkingen te maken of over ervaringen te vertellen die ze thuis hebben gehad met het volgen van de profeet. Getuig dat u weet dat de profeet namens de Heer spreekt.*

2. Hang de poster *Mijn evangelienormen* op het bord. Kies vier toespraken van de profeet of een van de apostelen uit de meest recente conferentie-editie van de Liahona (november 2005). Noem de naam van de spreker, laat zijn foto zien en vertel over de beginselen die hij uiteenzet. Nodig de kinderen uit om zo mogelijk te vertellen bij welk beginsel van *Mijn evangelienormen* dit past. Laat de kinderen een bonenzakje doorgeven tijdens het zingen van een liedje of lofzang over de profeten. Zet de muziek af en toe uit en vraag het kind dat op dat moment het bonenzakje heeft om iets te vertellen wat hij of zij kan doen om de beginselen uit de conferentietoespraken in praktijk te brengen. Moedig de kinderen aan om naar de algemene conferentie te luisteren. ●

UIT HET LEVEN VAN PRESIDENT WILFORD WOODRUFF
Bijbelkenner

Toen Wilford zeventien was, zorgde zijn vader ervoor dat hij naar school kon blijven gaan.

Maar vader, ik kan me niet veroorloven om in West Hartford naar school te gaan!

Als je karweitjes doet voor mijn vriend, betaalt hij je kost en inwoning.

Wilford ging naar school maar kreeg heel erg heimwee.

Ik mis mijn familie en ik wil naar huis!

Om minder last van heimwee te krijgen, besloot Wilford harder te studeren. Hij ging echt van geschiedenis houden en begon alle geschiedenisboeken te lezen die hij in handen kon krijgen.

Op een dag pakte Wilford een bijbel en begon die te lezen. Hoewel hij erin begon te lezen om achter de geschiedenis van het christendom te komen, kreeg hij een getuigenis dat de Bijbel het woord Gods is.

Ik neem me vast voor om ijverig de Heer te zoeken, de Heilige Geest te volgen en de wil van God te doen voor zover ik die te weten kan komen!

Wilford sprak met pastoors en dominees, stelde vragen en vergeleek wat zij zeiden met wat er in de Bijbel stond. Hoewel de meesten vriendelijk waren, meende hij niet dat een van hun kerken het bij het juiste eind had.

Toen hij 24 jaar was, kreeg hij op een avond tijdens zijn gebed het gevoel dat hij in de Bijbel moest lezen. Hij sloeg hem op goed geluk open bij Jesaja 56:1.

'Want mijn heil staat gereed om te komen en mijn gerechtigheid om zich te openbaren.' Ik vraag me af of dit betekent dat ik gauw van het ware evangelie zal horen.

Dominee, waarom worden sommige mensen als baby al gedoopt? Jezus en zijn apostelen lieten zich pas dopen toen ze in het evangelie geloofden.

Binnen twee jaar na deze ingeving verhuisde Wilford naar New York, hoorde daar van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en liet zich dopen. De Heer had zijn gebed verhoord!

Aangepast overgenomen uit *The Presidents of the Church*, onder redactie van Leonard J. Arrington (1986), pp. 118-225.

ZALIGER

'Het is zaliger te geven dan te ontvangen' (Handelingen 20:35).

RACHEL MURDOCK

Gebaseerd op een voorval in het leven van de zoon van de auteur

Mam!' Mam! Ze verkopen deze week na school ijsjes!' Wade sprong opgewonden pratend in de auto. 'Mag ik een dollar uit mijn spaarpot halen en er morgen een kopen? Alsjeblieft?'

Mama lachte toen Wade op en neer zat te wippen op de achterbank van het busje.

'Jij mag beslissen waaraan je het geld in je spaarpot uitgeeft', zei ze. 'Als je het aan ijsjes wilt besteden, dan ga je je gang maar.'

'Tof!' riep Wade. Zo gauw hij thuis was, rende hij naar zijn kamer, haalde een dollar uit zijn spaarpot en deed die zorgvuldig in het ritsvakje van zijn rugzak.

De volgende dag ging Wade na school naar de hal, waar de leden van de leerlingenraad aan een tafel zaten. Aan de tafel hadden ze afbeeldingen van alle ijsjes geplakt. Wat moest hij nu kiezen? Het was een moeilijke keuze tussen de chocoladereep, de sinaasappelreep, de cornetto, de rode raket en het vanille-ijsje met stukjes chocola. Uiteindelijk viel zijn keuze op de cornetto, en hij maakte de verpakking open.

Op weg naar de auto ging hij even langs het muzieklokaal om zijn instrument op te halen zodat hij thuis kon repeteren. Zijn muziekleraar, meester Nolan, was stoelen en muzieklessenaars aan het goed zetten.

'Wade, wat aardig dat je me een ijsje komt brengen!', grapte hij terwijl hij zijn hand uitstak naar de cornetto. 'Dat kon ik net gebruiken na een lange dag.'

Wade lachte. 'Deze heb ik voor mezelf gekocht', zei hij.

Meester Nolan trok een gek, bedroefd gezicht. 'O, wat jammer', verzuchtte hij. Toen lachte hij weer. 'Geniet ervan!'

Wade wuifde naar hem en huppelde naar de auto. 'Ik heb een ijsje, mam!'

Hij vertelde haar over meester Nolan en het gekke gezicht dat hij trok.

Misschien zou hij echt een ijsje willen, dacht Wade. 'Mam,' zei hij, 'mag ik morgen nog een dollar gebruiken om een ijsje te kopen voor meester Nolan?'

'Het is jouw geld, Wade', zei mama met een glimlach.

Zo gauw hij thuiskwam, rende Wade weer naar zijn kamer. Hij pakte nog een dollar uit zijn spaarpot en stak die weer in het vakje van zijn rugzak. 'Wat voor gezicht zal meester Nolan trekken als ik hem een ijsje geef?' vroeg Wade zich af. Hij kon nauwelijks wachten.

De volgende dag pakte Wade aan het eind van de les gauw zijn boeken en liep de hal in, naar de tafel met de ijsjes. Vandaag bleef hij niet staan nadenken welke smaak hij moest kopen. Het had erop geleken dat meester Nolan de cornetto wel lekker vond. 'Ik neem een cornetto', zei Wade.

Dit keer maakte hij de verpakking niet open, maar rende door de gang naar het muzieklokaal. En ja hoor, meester Nolan was weer stoelen aan het goed zetten. 'O, je hebt alweer een ijsje voor me meegenomen!' zei hij.

Dit keer liep Wade recht op meester Nolan af. 'Ja,

inderdaad!' zei hij en gaf meester Nolan het ijsje.

Meester Nolan trok helemaal geen gek gezicht. Hij keek juist verbaasd.

'Is dit echt voor mij?' vroeg hij.

'Ja', zei Wade.

'Hoeveel krijg je van me?' vroeg meester Nolan.

'Niets', zei Wade. 'Ik heb hem voor u gekocht.'

'Nou, dankjewel!', zei meester Nolan met een glimlach.

Wade kreeg een heerlijk gevoel, helemaal van zijn tenen tot zijn kruin. Hij kon maar niet ophouden met grijnzen.

'Graag gedaan', riep hij terwijl hij zijn instrument pakte en naar de auto liep waar zijn moeder al op hem wachtte. Hij glimlachte nog toen hij de deur opendeed.

'Hoe ging het?' vroeg mama.

'Goed!' zei Wade. Toen dacht hij even na. 'Weet je, mam — ik denk dat een

ijsje kopen voor meester Nolan nog beter was dan een ijsje voor mezelf kopen!' ●

Rachel C. Murdock is lid van de wijk Eastgate in de ring Cincinnati-Oost (Ohio).

'Wat is naastenliefde toch iets geweldigs — of we die nu uiten door iets aan een ander te geven (...) of door vriendelijke woorden of waardering te uiten.'

President Gordon B. Hinckley, 'Mormon Should Mean "More Good"', Ensign, november 1990, p. 54.

VEEL PLEZIER!

Persoon uit de Schriften

Als je verhalen uit de Schriften vertelt, kan dit poppetje iedere jongen uit de Schriften voorstellen, zoals Isaak, Samuël, David of een herdersjongen. Het kan op dik papier worden geplakt, gekleurd, uitgeknipt en als een poppetje op een stokje, op een papieren zak, of als flanelbordplaatje worden gebruikt, zoals in het voorbeeld. Maak verschillende poppetjes en kleur het haar en de kleding steeds anders. ●

Noot: Als u deze pagina's niet uit dit tijdschrift wilt halen, dan kunt u de activiteit ook kopiëren of overtrekken. Of ga op het internet naar www.lds.org. Klik voor Nederlands op de wereldkaart.

Poppetje op een stokje

Flanelbordplaatje

Poppetje op een papieren zak

RAAD EENS MIE

1 Zijn ouders leerden hem dat familie altijd voor gaat. 's Avonds deed hij spelletjes, las of zong hij samen met zijn twee zussen, broer en ouders.

2 Toen hij 22 was, studeerde hij cum laude af in de medicijnen. Hij werd later een bekwaam hartchirurg.

3 Hij is op twee na het langste lid van het Quorum der Twaalf Apostelen.

4 Hij heeft hartoperaties uitgevoerd op veel overheidsfunctionarissen en kerkleiders, onder wie ouderling Spencer W. Kimball, die later president van de kerk werd.

5 Muziek is een belangrijk deel van zijn leven. In zijn jeugd zong hij in koren, trad hij op in musicals en speelde hij piano. Nu speelt hij vaak orgel bij vergaderingen met de andere algemene autoriteiten.

6 Hij deed op school aan veel activiteiten mee, waaronder *American football*. Jaren later opereerde hij zijn vroegere *football*-trainer.

7 Hij heeft al duizenden zieken geholpen met zijn jarenlange medische opleiding. Maar hij zegt: 'De ware macht tot genezing is een gave van God.'

8 Hij heeft voor zijn medische carrière veel gereisd en nam vaak een familielid mee.

9 Hij maakte kennis met zijn latere vrouw, Dantzel, toen hij optrad in een toneelstuk aan de universiteit. Zij was de soliste, een sopraan, en hij vond haar mooi. In 1945 zijn ze in de Salt Laketempel getrouwd.

Lees de aanwijzingen over dit lid van het Quorum der Twaalf Apostelen. Zoek dan hieronder het antwoord op. De leden van het Quorum der Twaalf Apostelen zijn geroepen als profeet, ziener en openbaarder, en als bijzondere getuige van Jezus Christus. Zij moeten in de hele wereld van Hem getuigen.

Woorden van wijsheid

'Reik zo veel mogelijk mensen de hand en leer ze iets zonder vrees. Geniet van kansen om iets van een ander te leren. Geef vaak je getuigenis en wees een goede vriend voor iedereen die je kent.' (*Standards of the Lord's Standard-Bearers*, Ensign, augustus 1991, p. 10.)

Zijn last werd

SANDRA DAWN BRIMHALL

Gebaseerd op een waar gebeurd verhaal

'De Heer versterkte ben, zodat zij hun lasten met gemak konden dragen' (Mosiab 24:15).

Toen Horst Scharffs veertien jaar was, gaf zijn moeder hem geld voor een treinkaartje en stuurde hem naar het platteland om eten te kopen. De familie Scharffs woonde in Hamburg (Duitsland) waar eten tijdens de Eerste Wereldoorlog schaars was en alleen op rantsoen te krijgen was. Stadsmensen probeerden vaak eten te kopen van boeren, want die hadden wel eens wat over.

Na een treinreis van twee uur kwam Horst in een dorp waar hij van deur tot deur ging. Na veertig huizen had hij nog niemand gevonden die hem iets wilde verkopen.

Horst was vastbesloten om niet met lege handen naar huis terug te gaan, dus besloot hij om vier en een halve kilometer naar het volgende dorp te lopen. Toen hij drie kwartier had gelopen en onderweg bij alle huizen had aangeklopt, vond hij een boer die hem 45 kilo aardappelen verkocht. Hij kon niet geloven hoeveel geluk hij had! Hij had hooguit een pond boter of een kilo spek verwacht.

De boer tilde de zak aardappelen op de

schouders van Horst en de jongen begon aan de terugtocht. Maar het duurde niet lang voor hij besepte hoe moeilijk dat was. De aardappelen wogen bijna net zo veel als hijzelf, en dat was een bijna onmogelijke last voor een ondervoede jongen. Als hij de zak neerzette

ILLUSTRATIE PAUL WANN

'We krijgen geloof als we met een oprecht verlangen bidden om dichtbij God te komen en we op Hem vertrouwen om onze lasten te dragen.'

Ouderling Robert D. Hales, 'Geloof in de Heer Jezus Christus vinden', *Liahona*, november 2004, p. 73.

licht

ILLUSTRATIE PAUL MANN

om uit te rusten, kon hij hem waarschijnlijk niet meer terug op zijn schouders tillen.

Toen Horst met dat probleem worstelde, dacht hij ineens aan zijn moeder, die hem uit de Schriften de kracht van het gebed had geleerd. Hij herinnerde zich een verhaal in het Boek van Mormon over het volk van Alma in het land Helam. Die Nephieten waren in Lamanitische slavernij en ze vroegen de Heer om hen te helpen hun lasten te dragen. De Heer verhoorde hun gebeden door hun lasten licht te laten lijken. Horst bedacht dat de Heer misschien ook wel *zijn* last lichter wilde maken.

Horst begon te bidden. Meteen had hij het gevoel dat de last van zijn schouders was genomen. Hij kon met gemak zonder te rusten helemaal naar het station lopen.

Op het station vond er nog een wonder plaats. De dorpspolitie had de bevoegdheid om eten af te pakken van passagiers. Veel mensen probeerden het te verstoppen, maar Horst kon 45 kilo aardappelen onmogelijk verstoppen. Tot zijn verbazing werd er niets van gezegd toen hij instapte, en hij kon de aardappelen gewoon naar huis brengen.

Die aardappelen voedder niet alleen Horst en zijn familie in een moeilijke tijd, maar ze voedden ook zijn geest — hij kreeg een onwankelbaar getuigenis dat de Heer gebeden hoort en verhoort. ●

Sandra Dawn Brimball is lid van de wijk Welby 4 in de ring West Jordan-Welby (Utah).

VAN VRIEND
TOT VRIEND

De liefde van de Heiland

'Dit is mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijk Ik u heb liefgehad' (Johannes 15:12).

Uit een interview met zuster Cheryl C. Lant, algemeen jeugdwerkpresidente, afgenomen door Kimberly Webb, kerkelijke tijdschriften

Een van mijn lievelingsjeugdwerklidjes is 'Ik voel uw liefde, Heer' (*Kinderliedjes*, p. 42). De eerste regel luidt: 'Ik voel uw liefde, Heer; dat maakt mij warm van binnen.' Als ik jeugdwerkkinderen over de hele wereld bezoek, zie ik die liefde en warmte op hun mooie gezichtjes.

Ik voel vooral de liefde van de Heiland bij het lezen in de Schriften. Daaruit leren wij wat onze hemelse Vader en Jezus Christus willen dat wij weten en doen, en we kunnen er een getuigenis door krijgen.

Ik heb mijn eigen getuigenis gekregen toen ik twaalf of dertien jaar oud was. Ik wist dat ik er zelf achter moest komen of de kerk waar was. Ik bedacht dat Joseph Smith ongeveer van mijn leeftijd was toen hij in het bos ging bidden. Ik had net in het Boek van Mormon gelezen dat Moroni ons zegt dat we moeten bidden om een getuigenis van de waarheid te krijgen (zie Moroni 10:3-5), dus dat deed ik. Ik bad echt. En ik voelde de bevestiging die Moroni ons allen belooft. Van toen af aan wist ik dat ik zelf een getuigenis had.

Een van mijn lievelingsteksten is Johannes 13:34: 'Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u

liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt.' We tonen onze liefde door vriendelijk te zijn.

Toen ik jong was, wilde ik altijd iedereen het gevoel geven dat hij erbij hoorde. Als kinderen op het speelplein gepest werden, wilde ik vriendschap met ze sluiten. Ik herinner me dat ik vriendschap sloot met een meisje omdat andere kinderen gemeen tegen haar deden. Jaren later, toen ik getrouwd was, kwam ik naast haar wonen. Toen ik haar zag, begroetten we elkaar blij. Ik dacht: Kijk nou toch eens naar haar. Ze is een geweldige moeder die zich inzet en hard werkt om haar kinderen wat te leren. Ik ben zo blij dat ik aardig voor haar was toen ik nog jong was. Toen ik haar weer zag, was er niets om spijt van te hebben. We waren nog vrienden.

We moeten er altijd aan denken hoe iemand anders zich voelt. We moeten aardig zijn voor iedereen, net als Jezus. Hij heeft ons allemaal lief. Het maakt niet uit hoe we eruitzien, of onze kinderen anders zijn, of ons haar anders is, of we anders lopen of dingen anders doen. Het maakt niet uit of we uit een ander land komen, of we een andere taal spreken. Onze hemelse Vader en Jezus Christus hebben ieder van ons lief. Ze hebben mij lief en ze hebben jou lief.

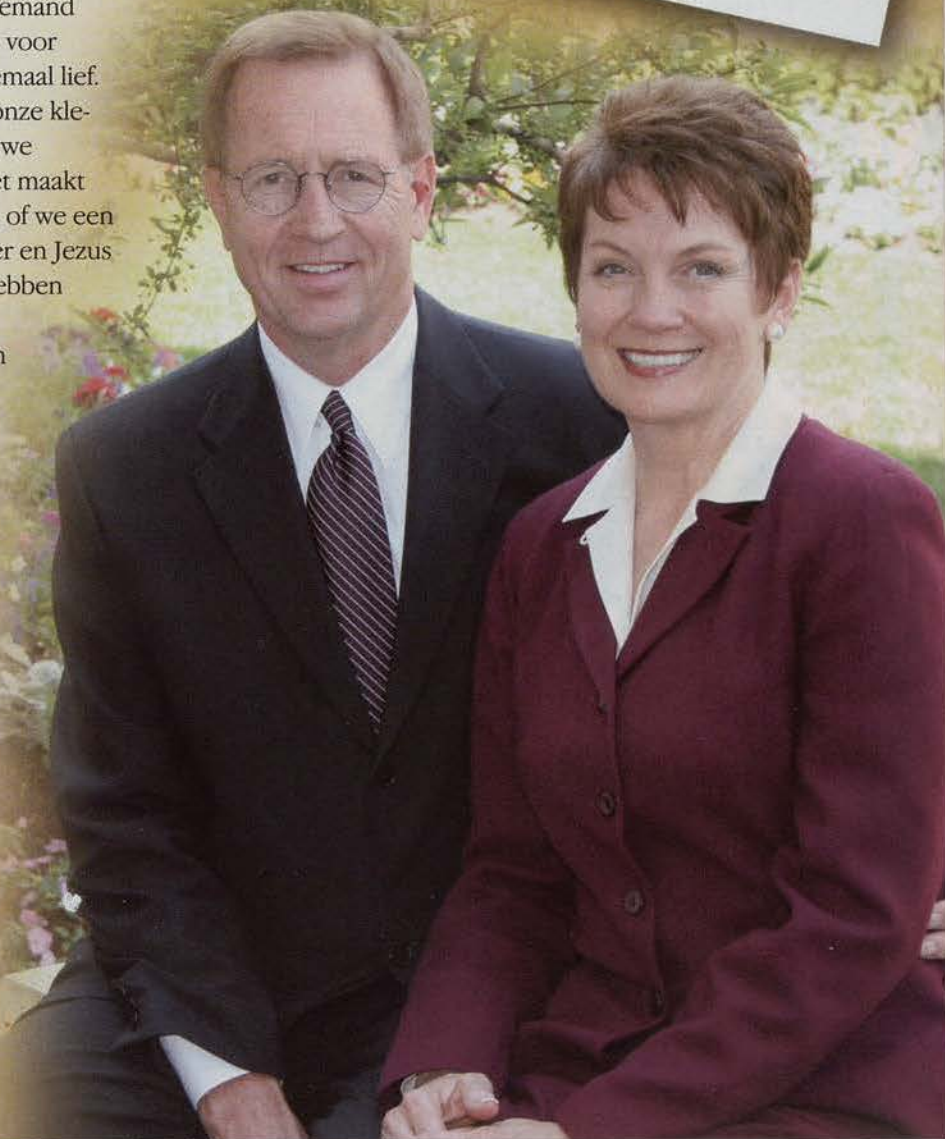
Als we de Schriften lezen en proberen ze te volgen, 'verankeren' we ons leven in de Schriften. Als we in de Schriften 'verankerd' zijn, tonen we onze liefde voor de Heiland en zegent Hij ons.

*Ik geef heel mijn hart aan U,
denk elke dag aan U.
Ik voel uw liefde, Heer;
dat maakt mij warm van binnen.
(Kinderliedjes, p. 42.)*

Ik weet dat Jezus Christus leeft. Hij heeft mij lief. Dit is zijn ware kerk. De Schriften zijn waar. ●

Drie jaar oud.

Met haar man, John.

HOE KON IK LIEGEN?

'Wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben' (Johannes 8:12).

ERICA SILVINA KLEVEZTAIN DE ROLDÁN

Voordat ik op een avond wat boodschappen moest doen, vroeg ik mijn kinderen om hun huiswerk te doen en zei dat ik het na zou kijken als ik thuis kwam. Toen ik terugkwam, zag ik mijn zoon van zeven, Mayco, tot mijn verbazing fietsen met een vriend. Ik vroeg hem of hij had gedaan wat hij moest doen, en hij antwoordde heel beslist ja. Ik vroeg toen of hij de waarheid sprak, en hij zei: 'Mama, ik kan niet tegen u liegen.'

Dat trok de aandacht van zijn vriend, die Mayco vroeg waarom hij niet kon liegen. Mayco antwoordde heel beslist: 'Hoe kan ik nou liegen als ik mormoon ben?'

Ik ging naar binnen om zijn huiswerk na te kijken. Hij had het niet alleen afgemaakt, maar had er bovendien helemaal geen fouten in gemaakt. Ik ben dankbaar voor de evangeliëbeginselen die mijn zoon leert en voor het voorbeeld dat hij geeft door op Jezus te gaan lijken. ●

Erica Silvina Kleveztain de Roldán is lid van de wijk Roque Sáenz Peña in de ring Río Cuarto (Argentinië).

ILLUSTRATIE DANIELLA HARO AGUAYO

Onderwijs in de leer van Gods koninkrijk

Kies onder gebed de teksten en leringen uit deze boodschap die aansluiten bij de behoeften van de zusters die u bezoekt. Vertel over eigen ervaringen die ermee verband houden en geef uw getuigenis. Nodig de zusters die u bezoekt uit om dat ook te doen.

De zegeningen van het ZHV-lidmaatschap: In de zustershulpvereniging krijgen de zusters een groter begrip van de leringen van het evangelie doordat zij de Schriften en de leringen van de hedendaagse profeten bestuderen.

Hoe leren wij de leerstellingen van het koninkrijk kennen?

Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen: 'Het is ons aller plicht er alles

aan te doen om ons geestelijk begrip te verruimen door de Schriften en de woorden van de levende profeten te onderzoeken. Als we de openbaringen lezen en onderzoeken, kan de Geest de waarheid van wat we leren in ons hart bevestigen; op die manier spreekt de stem van de Heer tot ieder van ons. Wanneer we de leringen van het evangelie overdenken en die toepassen in ons dagelijks leven, bereiden we ons voor om meer licht en waarheid te ontvangen.' (Zie 'Wonderbaar zijn de openbaringen van de Heer', *De Ster*, juli 1998, pp. 36–38.)

President Gordon B. Hinckley: 'Ik hoop dat [schriftstudie] veel prettiger wordt dan een taak; dat het in plaats daarvan een liefdesrelatie met het woord Gods wordt. Ik beloof u dat uw verstand bij het lezen verlicht zal worden en dat uw geest wordt opgebeurd. Eerst mag het saai lijken, maar dat zal zich ontwikkelen tot een heerlijke ervaring met gedachten en woorden over goddelijke zaken.' ('The Light within You', *Ensign*, mei 1995, p. 99.)

Wat voor taken hebben de ZHV-zusters op het gebied van onderwijs?

President Spencer W. Kimball (1895–1985): 'Intelligentie, licht en kennis (...) maken deel uit van de belofte die de profeet Joseph Smith de zusters heeft gedaan. (...) De zusters van de zustershulpvereniging zien

dagelijks de vervulling van die belofte als zij thuis onderwijs geven aan kinderen, in de zondagsschool, het jeugdwerk, de ZHV, de avondmaalsdienst, en in dagelijkse gesprekken. (...) Wij moedigen al onze zusters aan gelegenheden te baat te nemen om licht en kennis te ontvangen op school, in individuele studie en in de ZHV.' ('Relief Society — Its Promise and Potential', *Ensign*, maart 1976, p. 4.)

LV 88:77–78, 118: 'Ik geef u een gebod dat u elkaar in de leer van het koninkrijk zult onderwijzen. Onderwijs ijverig en mijn genade zal met u zijn (...). Gij [moet] ijverig woorden van wijsheid zoeken en ze elkaar leren; ja, put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoekt kennis, ja, door studie en ook door geloof.'

Bonnie D. Parkin, algemeen ZHV-presidente: 'Thuis is de belangrijkste plek waar we elkaar de leer van het koninkrijk bijbrengen, maar het gezin wordt daarin wel gesteund door het onderwijs in de kerk. Als leidsters en leraressen in de ZHV kunnen wij bijdragen tot het vervullen van die zending door zelf effectief evangelie-onderwijs te geven. In de ZHV onderwijzen wij de onderwijzeressen — wij onderwijzen moeders, toekomstige moeders en verzorgsters van Gods kinderen. (...) Als er in de ZHV doeltreffend wordt onderricht, worden de zusters geestelijk opgebeurd en kunnen ze de evangeliebeginselen beter toepassen in het dagelijks leven. Ik geloof dat doeltreffend onderwijs inhoudt uw zusters te kennen, op de Geest te vertrouwen en de zusters de liefde van de Heer te laten voelen.' ('Teaching: An Entrance to the Heart' [toespraak gehouden op een open dag van de ZHV, herfst 2004].) ■

Gezegend in mijn bezoeking

BONNIE D. PARKIN
Algemeen ZHV-presidente

Als mijn broers me als slaaf hadden verkocht, dan zou ik beslist erg boos zijn geweest en me verraden hebben gevoeld! Toch leek dat niet te gelden voor de oudtestamentische Jozef die *echt* door zijn broers als slaaf werd verkocht. Toen Jozef veel later een kans kreeg om wraak te nemen, had hij door al die jaren van bezoeking het juiste perspectief gekregen op de vraag wat het belangrijkste was. Toen Jozef zich bekend had gemaakt aan zijn broers, gaf hij met zijn aandacht op hun bezorgde gevoelens blijk van een begrip voor het doel van zijn bezoeking: 'Maar weest nu niet verdrietig en ziet er niet zo ontsteld uit, omdat gij mij hierheen verkocht hebt, want om u in het leven te behouden heeft God mij voor u uit gezonden' (Genesis 45:5).

Jozef was een groot man, deels omdat hij kansen zag in bezoeken. Weinigen onder ons zijn als slaaf verkocht, maar we hebben allemaal bezoeken doorgemaakt. Zien wij er kansen in?

In 1997 werd mijn man geroepen als president van het zendingsgebied Londen-Zuid. We begonnen in juli aan onze zending. Veel dingen waren nieuw voor mij. Toen we aan onze eerste ronde zoneconferenties begonnen, hoopte ik onze zendingen te leren kennen, en ik hoopte dat ze mij zouden leren

kennen. Op 11 juli stonden we op het podium in het gebouw van de ring Maidstone voor 75 zendingen.

Tijdens het openingslied werd ik plotseling overvallen door gevoelens van misselijkheid en duizeligheid. Ik zei tegen mijn man dat ik ziek was. Mijn man, die kno-arts is, merkte een abnormale beweging in mijn ogen op. Hij liet mij gauw door twee zendingen naar een klaslokaal brengen. Wat een verschrikkelijk begin! Ik werd met de minuut zeker en kreeg een zalving en zegen van mijn man en een getrouwe zending, waarna ik naar het zendingshuis werd gebracht. Elke hobbel in de weg en elke beweging van de auto verergerde mijn misselijkheid en duizeligheid. Al gauw was ik mijn evenwichtsgevoel kwijt en was ik aan één oor doof. Uit medische onderzoeken bleek dat ik waarschijnlijk een bloedprop in mijn binnenoer had en dat er kans was dat ik nooit meer mijn evenwichtsgevoel of het gehoor in mijn rechteroor terug zou krijgen.

Ik was bang, bezorgd en boos. Hoewel ik geloofde dat mijn man en ik van God geroepen waren, vroeg ik me af: 'Hoe kan ik de Heer in dit fantastische werk van dienst zijn als ik niet kan horen of lopen?' Omdat ik me niet tot andere familieleden of naaste vrienden kon wenden voor hulp, voelde ik me helemaal alleen. Ik had een wonder nodig. Omdat ik geloofde dat ik Gods wil had

Hoewel bezoeken nooit makkelijk zijn, kunnen we door elke bezoeking ervaring opdoen en er baat bij hebben. Om die zegeningen op te vangen, moeten we misschien ons hoofd draaien, een beetje naar voren leunen of een beetje beter luisteren.

Twee zendelingen brachten me naar een klaslokaal. Wat een verschrikkelijk begin!

gedaan bij het aanvaarden van roepingen en mijn pogingen om het goede te doen, smeekte ik Hem om mij beter te maken. Ik was ervan overtuigd dat ik voldoende geloof had voor een wonder.

Ik werd behandeld en mijn evenwichtsgevoel werd geleidelijk beter. Maar het gehoor in mijn rechteroor kwam niet terug. Ik bleef doof in dat oor. Hierdoor raakte ik nog erger ontmoedigd. Waarom ik? Ik vervulde een zending van drie jaar! Verdiende ik dit? In tegenstelling tot Jozef zag ik deze bezoeking niet als een kans om iets goeds tot stand te brengen. Ik leek meer op de broers van Jozef die, toen ze hun geld in hun zakken graan vonden en bang waren voor een kwaadaardige list, zich afvroegen: 'Wat heeft God ons nu aangedaan?' (Genesis 42:28.)

Ik was vergeten dat diezelfde Heer die water in wijn kan veranderen onze zwakheden sterk kan maken (zie Ether 12:27), dat 'alle dingen waarmee u bent bezocht, zullen samenwerken voor uw welzijn, en voor de heerlijkheid van mijn naam' (LV 98:3).

Negen jaar later besef ik mijn eigen verbeterde visie dat ik talloze zegeningen heb gekregen door die bezoeken in Engeland.

Een voorbeeld. Net als Jozef was ik gevangen — niet door tralies, maar door duizeligheid — in een land waar ik ver weg was van de hulp van mijn familie. Maar net als Jozef kreeg ik steun van vrienden, want ik kreeg steun van mijn medezendingen. Oudere echtparen met wie we nauwelijks kennis hadden gemaakt, kwamen naar het zendingshuis en hielpen mij met mijn taken om nieuwe zendelingen te begroeten en afscheid te nemen van vertrekkende zendelingen.

Als je maar met één oor hoort, kan het erg moeilijk zijn om anderen te verstaan, vooral als ze aan de kant van je slechte oor spreken. Ik ben uit noodzaak een betere luisteraar geworden. Ik concentreer me nu beter op mensen die wat tegen me zeggen. Als ik ze rechtstreeks aankijk, kan ik beter opvangen wat ze zeggen en voel ik beter aan wat ze voelen.

Doordat ik mijn gehoor gedeeltelijk ben kwijtgeraakt, heb ik meer geduld gekregen met andere mensen, vooral met gehandicapten. En ik heb meer geloof gekregen om bezoeken te accepteren. En ik ben gaan inzien dat het niet altijd de wil van de Heer is dat er een onmiddellijke, wonderbaarlijke genezing plaatsvindt. In feite is soms het tegendeel waar.

Zou ik die ervaring nog eens willen doormaken? Nee. Maar is mijn ziel door deze en andere ervaringen verruimd? Absoluut. Maar uiteraard is mijn gehoor niet teruggekomen, ook al ben ik wel gegroeid. Vaak heeft bezoeking enige blijvende gevolgen. En dan?

In februari 2002 zat ik tegenover het bureau van president Gordon B. Hinckley. Hij vroeg: 'Bonnie, hoe gaat het met je gezondheid?' Ik antwoordde dat mijn gezondheid prima was, hoewel ik in mijn rechteroor geen gehoor had, want dat was ik in het zendingsveld kwijtgeraakt. Toen vroeg hij: 'Hoe is het gehoor in je andere oor?' 'Prima', zei ik. 'Goed,' zei hij, 'draai dan maar gewoon je hoofd.' Vervolgens gaf hij mij mijn huidige roeping. President Hinckley begrijpt het beginsel van het beste maken van wat je hebt en aanpassingen maken als je iets te compenseren hebt.

Hoewel bezoeken nooit makkelijk zijn, kunnen we door elke bezoeking ervaring opdoen en kunnen we er baat bij hebben (zie LV 122:7). Om die zegeningen op te vangen, moeten we misschien ons hoofd draaien, een beetje naar voren leunen of een beetje beter luisteren. Maar als we die kleine, bescheiden moeite doen, merken we dat zijn genade voldoende is (zie Ether 12:27). ■

Het geluid van de zustershulpvereniging

KIM WOODBURY

FOTO CRAIG DIMOND

De geur van versgebakken spek vulde het huisje waar de zusters van onze jonge-alleenstaandenwijk bijeen waren voor een ZHV-uitje. Terwijl ik in bed probeerde wakker te worden na een korte nachtrust, hoorde ik dat de zusters in de keuken begonnen te verzamelen voor het ontbijt. Ik hoorde de bekende stemmen lachen, praten en nog eens lachen. Toen ik naar de opgewekte geluiden lag te luisteren, werd ik overspoeld door liefde voor deze fantastische vrouwen. Ik glimlachte toen ik dacht: Dat is het geluid van de ZHV.

Vervolgens dacht ik aan alle andere fijne geluiden die me aan de ZHV doen denken: een zuster die haar doorvoelde getuigenis van het herstelde evangelie van Jezus Christus geeft, de stemmen van vele zusters die samen lofzangen zingen, een ontroerende huisbezoekles, het gezoem van een naaimachine voor een gezamenlijk dienstbetoonproject, en de tranen die we plengen als

we elkaars verdriet delen. Dat zijn nog maar enkele van de vele fijne geluiden die mij doen denken aan de organisatie die de Heer voor vrouwen in het leven heeft geroepen.

Maar toen ik die ochtend in het huisje lag te luisteren naar mijn zusters die aan het praten en het lachen waren, besepte ik wat mijn lievelingsgeluid was: het geluid van rechtschapen vrouwen die zich samen verheugen, elkaar liefhebben en genieten van hun zusterschap als dochters van een liefhebende hemelse Vader. Voor mij is dat het ware geluid van de ZHV. ■

Kim Woodbury is lid van de wijk Bountiful 55 in de ring Bountiful-Oost (Utah).

DRIE ZUSTERS

JESSIE NOEMI P. PATRIA

Een jaar na mijn doop kreeg ik een zendingsoproep en ging ik naar het opleidingscentrum voor zendelingen in Manila (Filipijnen). Daar kreeg ik een paar hele goede vriendinnen. De eerste was mijn collega, zuster Loh, een bekeerlinge uit Singapore. Omdat ik haar taal niet sprak en zij

geen Filipijnse dialecten kende, konden we alleen in het Engels communiceren.

De zestien dagen die ik in het centrum doorbracht, waren de geestelijkste periode van mijn leven. Hoewel we heel ver van onze familie af waren, ontvingen we toch liefde, dankzij een bijzonder persoon: zuster Luda Lee Cottrell, de vrouw van de president van het opleidingscentrum. Ze glimlachte constant en was altijd opgewekt. Ze gaf ons troost en liefde en leerde mij om in woord en daad naastenliefde te betrachten.

Op onze laatste avond in het opleidingscentrum wilden zuster Loh en ik zuster Cottrell iets geven als aandenken en als dank voor alle liefde die ze ons had gegeven. We hadden niets leuks om te geven, dus stelde mijn collega voor om een liedje te zingen voor zuster Cottrell. Daar stemde ik meteen mee in. Maar omdat we nieuw

OOST WEST, THUIS BEST

FAAPISA M. TUPE

Toen ik bijna van de jongevrouwen overging naar de ZHV, worstelde ik met de vraag of de kerk wel waar was. Ik maakte een moeilijke periode door. Maar het was niet alleen moeilijk — in die periode werd ook mijn vraag beantwoord of De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de ware kerk op aarde is.

Op een dag was ik alleen thuis. Mijn moeder had me opgedragen om het huis schoon te maken en de ramen te wassen. Maar toen mijn moeder thuis kwam had ik nog niets gedaan. Ze begon me te vermanen, maar hoe

waren in de kerk, kende geen van ons beiden veel lofzangen. We besloten 'Ik ben een kind van God' te zingen (lofzang 195).

We vonden zuster Cottrell in haar kantoor-tje. We vertelden haar over ons eenvoudige cadeau, en ze luisterde blij en geduldig naar ons. Toen zuster Loh en ik aan het zingen waren, kreeg ik een gedenkwaardige geestelijke ervaring. Ik besepte dat we drie mensen van drie verschillende rassen, culturen en talen waren. Mijn collega en ik zongen in het Engels zodat

meer ze dat deed, hoe koppiger ik werd. Sommige dingen zei ze in boosheid. Er kwamen slechte gedachten in me op en de invloed van de boze werd erg sterk. Ik schreef een brief aan mijn familie en maakte plannen om de volgende dag weg te lopen.

Toen ik haastig mijn spulletjes had gepakt, moest ik ineens denken aan een toespraak van ouderling Kenneth Johnson van de Zeventig. We hadden die in onze seminarieklas gelezen, onder leiding van onze opgewekte lerares, zuster Leone A. Aiono. Ik pakte het seminarieboek dat naast me lag en las wat ik had opgeschreven: 'Oost west, thuis best.'

Ik pakte de brief die ik had geschreven en gooide hem in de prullenbak. Hoewel ik in die periode van geestelijke onvolwassenheid nog niet zo gek was op bidden, werd ik

er door de verleidingen waarmee ik werd geconfronteerd toe gebracht om vaak te bidden. Ik raakte ervan overtuigd dat de lessen die ik in het seminarie kreeg waar en goed waren. Ik ben dankbaar voor mijn ouders, dat zij me in het evangelie hebben opgevoed, wat vol goede lessen is die mijn leven geleidelijk veranderd hebben. De kerk is waar. ■

Faapisa M. Tupe is lid van de wijk Fasitoo-Uta in de ring Upolu-Faleasi'u (Samoa).

onze geliefde zuster Cottrell kon begrijpen wat we zongen.

Op dat moment vergat ik al onze verschillen. De Geest zei mij dat het niet uitmaakt wat we hier zijn, want we zijn alledrie letterlijk dochters van onze hemelse Vader. De Geest leerde mij wat ons drieën hier had gebracht en waarom. Het is het evangelie van Jezus Christus. Het is het evangelie dat zuster Loh en mij naar het opleidingscentrum voor zendelingen had gebracht. Het is het evangelie dat van zuster Cottrell zo'n fantastisch, liefhebbend mens had gemaakt. Het is het evangelie dat ons drieën de wetenschap gaf dat wij allemaal kinderen van God zijn. ■

Jessie Noemi P. Patria is lid van de wijk Bacolod 5 in de ring Bacolod-Noord (Filipijnen).

DE INVLOED VAN DE PROFEET

ATTAH Y. FRED OMOKHUDU

Sinds ik in 1994 lid van de kerk ben geworden, hebben veel kerkleden een gunstige invloed op mijn leven gehad. Maar de positieve invloed van de profeet, president Gordon B. Hinckley, kan ik niet genoeg beklemtonen.

Hoewel ik hem niet in eigen persoon ontmoet heb, voelt het alsof dat wel zo is. Als ik zijn geïnspireerde boodschappen lees, stel ik me voor dat ik onder vier ogen met hem praat, terwijl hij zijn hand op mijn schouder

heeft. Een boodschap van het Eerste Presidium getiteld 'De verplichtingen van het leven' (zie *De Ster*, mei 1999, p. 2) gaf mij het inzicht dat inkomen wel belangrijk is, maar dat ik geen multimiljonair hoeft te zijn om gelukkig te zijn. Door die boodschap heb ik gemoedsrust gekregen en ben ik tevredener geworden.

Aangemoedigd door de raad van de profeet in diezelfde boodschap om de kostbare dagen van voorbereiding op mijn toekomstige werk niet te verspillen, besloot ik me in te schrijven voor een computeropleiding van een jaar. Ik vervulde dat jaar mijn dienstplicht en besloot de tijd verstandig te gebruiken. Aan het einde van de opleiding kon ik computers repareren en installeren. Nu heb ik mijn eerste baan na mijn militaire dienst gekregen vanwege mijn extra kennis van computers.

Ik heb ook een betere band met vrienden en familieleden dan ooit tevoren. Zij begrijpen en respecteren mijn normen nu — gewoon omdat ik de raad van de profeet heb nageleefd. Wat heeft hij toch een positieve invloed op me! En ik ben zo dankbaar dat ik word geleid door een levende profeet. ■

Attah Y. Fred Omokhudu is lid van de gemeente Bauchi in het district Jos (Nigeria).

LATEN DE BERGEN

van vreugde juichen!

Selecties uit inzendingen voor de zesde internationale kunstwedstrijd

U ziet kunst van heiligen der laatste dagen uit elf verschillende landen. De kunst vertegenwoordigt een breed scala aan kunstvormen en ieder werk weerspiegelt iemands individuele interpretatie van onze geloofsovertuiging, onze geschiedenis of ons leven.

Deze kunstwerken belichamen dezelfde energie en vreugde in Christus en zijn eeuwige scheppingen die we in Leer en Verbonden 128:23 vinden: 'Laten de bergen juichen van vreugde; en al gij valleien, roept luide, en al gij zeeën en droge landen, verkondigt de wonderen van uw Eeuwige Koning! (...) Laten de wouden en alle bomen des velds de Heer loven; en gij vaste rotsen, weent van vreugde! En laten de zon, de maan en de morgensterren tezamen zingen, en laten alle zonen van God van vreugde juichen! En laten de eeuwige scheppingen Zijn naam voor eeuwig verkondigen!'

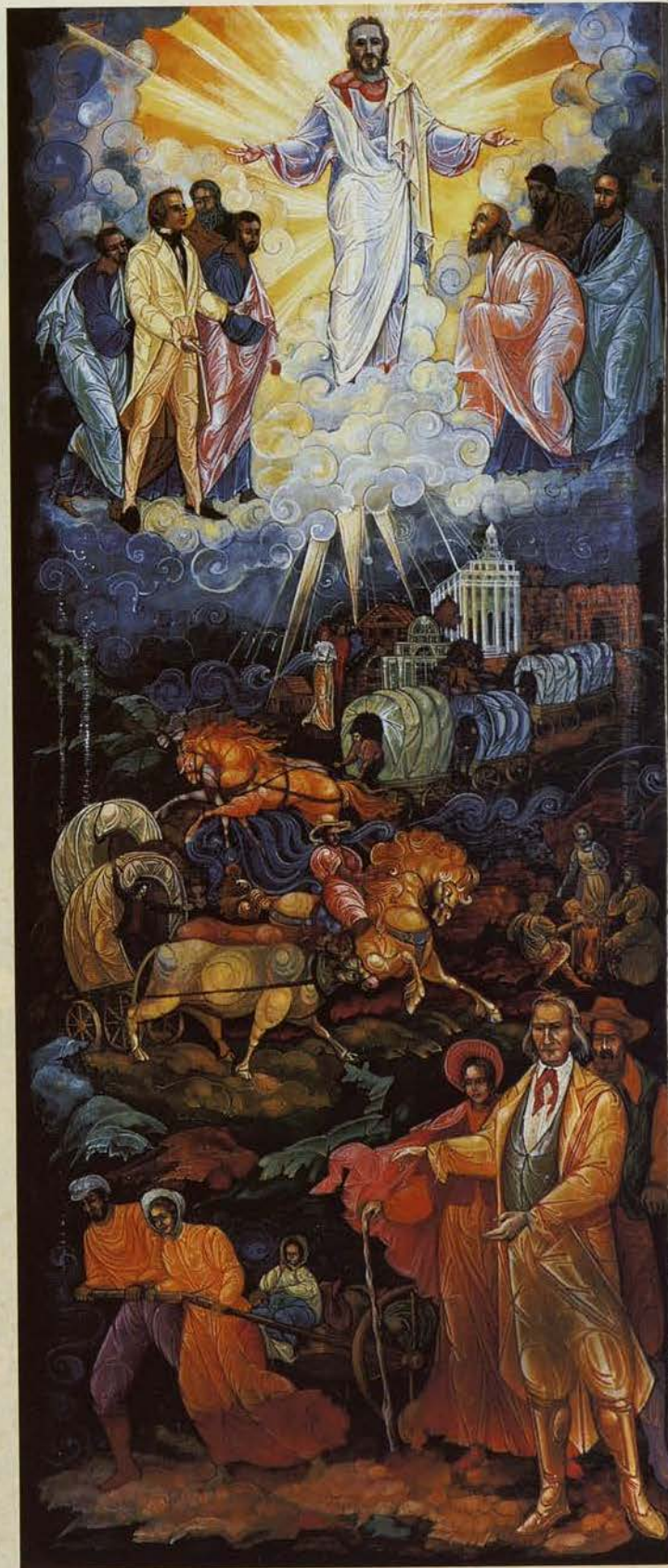

Tegenoverliggende pagina, links: *Kom, Elia*, Lyuba Prusak (Tsjechische Republiek); tegenoverliggende pagina, rechts: *Ordering*, Lawrence O. Ehigiator (Nigeria); uiterst links: *Stenen kiezen: de broeder van Jared*, Nathan Florence (Utah); links: *De boom des levens*, Mabel 'Belle' Lara (Chili); linksonder: *Een belofte vervuld*, Teodorico P. Cumagun jr. (Filipijnen); onder: *Standvastig in het onderhouden van de geboden*, Tsjin-Tai Tsjeng (Taiwan).

FOTO MET DANK AAN HET MUSEUM VOOR KUNSTGESCHIEDENIS EN KUNST

Rechts: *Nog andere schapen heb ik, die niet van deze stal zijn*, José Riveros (Chili); onder: *De droom van Lehi*, Damaris Puga de Garcia (Guatemala); uiterst rechts: *Ons goddelijke erfgood*, Maria Makarova (Rusland).

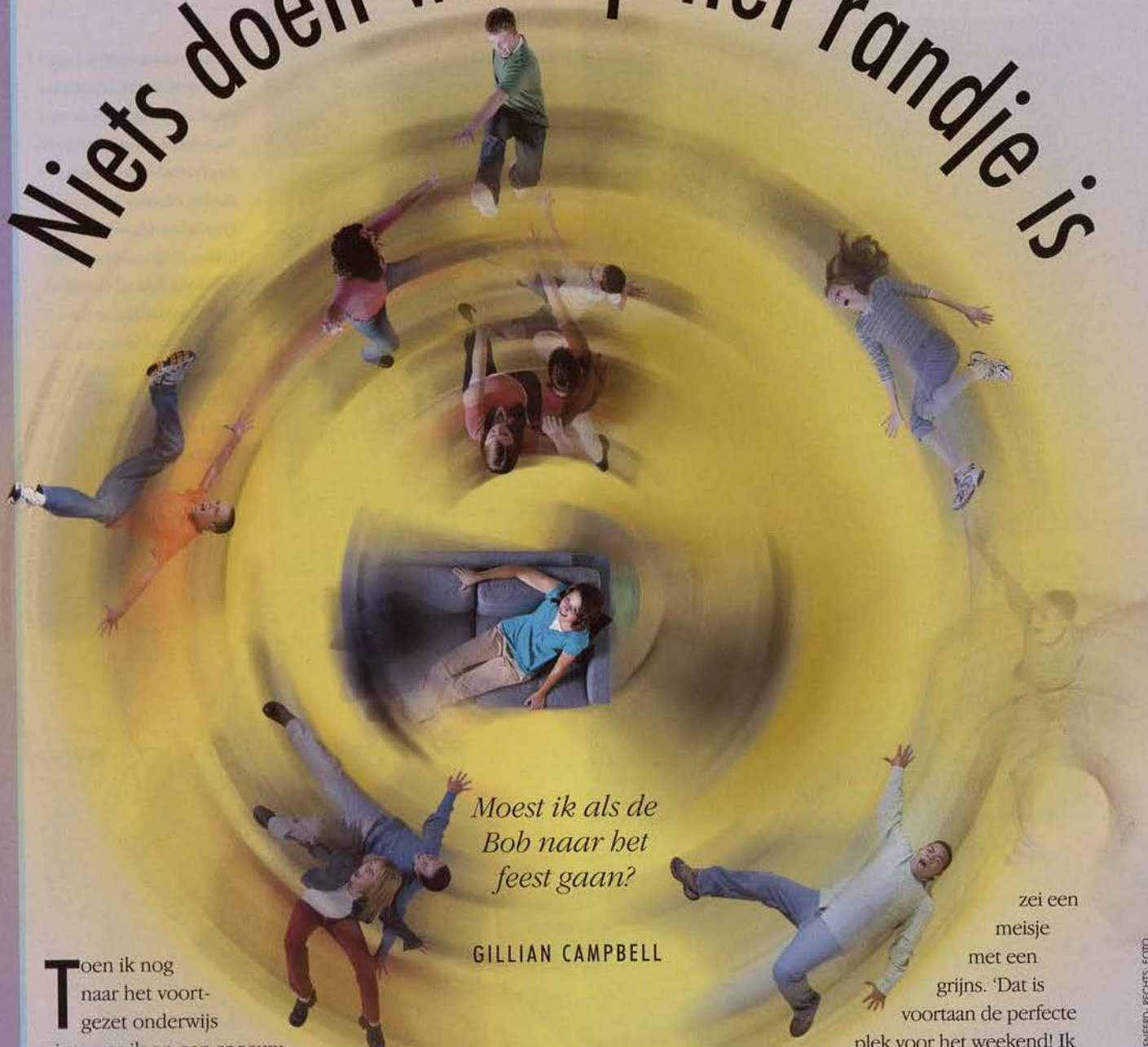

Uiterst links: *De hemelvaart van Jesaja*, Wulf Barsch (Tsjechische Republiek); boven: Armeense naaldkant, Melva Hindoian Emrazian (Armenië); links: *Zing maar mee*, Rei-Jing Tsjen (Taiwan); linksonder: *Laten de bergen van vreugde juchten*, Breng Laycock (Canada); onder: *Visioen*, Valeriano Ugolini (Italië).

Niets doen wat op het randje is

Moest ik als de Bob naar het feest gaan?

GILLIAN CAMPBELL

Toen ik nog naar het voortgezet onderwijs ging, was ik op een sneeuwrijke avond in januari op het verjaardagsfeest van een vriendin. De woonkamer was bezaaid met gichelende, taartetende en kletsende meisjes. Ik zat in het midden van de groep op de bank.

'Mijn zus is deze week uit de aanleunwoning vertrokken',

zei een meisje met een grijns. 'Dat is voortaan de perfecte plek voor het weekend! Ik denk dat onze klas een betere band krijgt als we allemaal samen naar feestjes gingen. Neem nou Jeremy Roberts. Hij is zo grappig als hij dronken is.'

Ik staarde naar het meisje en was geschokt door wat ik haar hoorde zeggen. Tot mijn ontsteltenis deed iedereen

een duit in het zakje en stelde namen voor van andere mensen die leuk zouden zijn om uit te nodigen voor een feest. Ik keek ongeloofig om me heen. De angst sloeg me om het hart. Nu al? Mijn vriendinnen? Aan de drank? Ik wist wel dat sommige vriendinnen dronken, maar plotseling leek het wel of iedereen het deed. Ik boog mijn hoofd, want ik voelde me ineens eenzaam in het gezelschap van mijn beste vriendinnen.

'Natuurlijk kom ik ook', zei een vriendin tussen twee happen taart door. 'Maar dan wel als de Bob. Ik wil eigenlijk niet drinken.' Ze glimlachte naar mij. 'Gillian, jij kunt ook wel komen. Dan houden we elkaar gezelschap!'

Ik ontspande me een beetje. Dat klonk nog niet zo gek. 'Ik zou wel kunnen gaan', dacht ik. 'Dan kon ik ervoor zorgen dat al mijn vriendinnen weer veilig thuiskwamen. Ik zou er gewoon heen kunnen gaan maar niet drinken en niets verkeerd doen. Dan hoor ik er toch nog bij.'

'Klinkt goed!' hoorde ik mezelf zeggen. 'Oké! Ik kom. Dan zorgen wij wel dat iedereen

weer veilig thuiskomt.' Iedereen knikte enthousiast en het gesprek ging geleidelijk aan weer over andere onderwerpen.

De volgende

VEILIGER IN HET MIDDEN

'In het woord van wijsheid staat dat we matig moeten zijn in alles, en dat we af moeten blijven

van wat de Heer ons verboden heeft. (...)

'Toen ik nog jong was, ging ik met mijn vrienden eens naar een pretpark en maakten we een ritje met de vliegende schotel. Hij leek een beetje op een bord dat ondersteboven lag en bij draaide in het rond. De meesten probeerden in het midden te komen om er niet vanaf gegooid te worden door de middelpuntvliedende kracht als de schotel sneller ging draaien. Soms probeerden zij die aan de rand zaten een vriend vast te pakken die dicht bij het midden zat, maar daardoor werden ze beiden van de schotel afgegooid. Ik zag al gauw in dat de middelpuntvliedende kracht in het midden het zwakst was. Ik was veilig in het midden, zelfs als de schotel nog ronddraaide. Maar het werd riskant als iemand aan de rand mij te pakken kreeg. Ik kwam erachter dat je alleen maar veilig bent als je dicht bij het midden blijft.'

President James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium, 'De deugden van rechtschapen dochters Gods', Liahona, mei 2003, pp. 109-110.

avond woonde ik een haardvuuravond voor jongeren uit de ring bij. De ringpresident sprak. 'Jonge broeders en zusters,' begon hij, 'jullie bevinden je in een stadium in je leven waarin je onder grote druk staat om te bezwijken voor verleiding. Mijn beste advies aan jullie luidt: doe niets wat ook maar enigszins op het randje is. Ga niet naar feestjes ook al drink je niet. Ga niet naar feestjes als de Bob. Begeef jezelf niet eens in die situatie. Zodra je binnenkomt, ben je kwetsbaar. Ik heb nog nooit iemand gesproken die plotseling alcoholicus werd of plotseling een enorm zedelijk probleem had. Dat gaat heel geleidelijk, stap voor stap. Neem de eerste stap gewoon niet. Ik garandeer je dat je nooit problemen zult hebben met het woord van wijsheid als je jezelf nooit in een situatie begeeft waarin je in de verleiding zou kunnen komen om voor het eerst te drinken.'

Ik was stomverbaasd. Hij had het precies over mijn probleem. Toen wist ik dat het niet goed genoeg was om naar een feestje te gaan en te zeggen dat ik niet zou drinken. Die avond besloot ik dat ik nooit naar een feestje zou gaan waar alcohol werd geschonken.

Door die ervaring kwam ik erachter dat de Heer onze problemen begrijpt en dat Hij ons onder meer door onze leiders leiding geeft. Misschien zou ik het voortgezet onderwijs toch wel veilig door zijn gekomen als ik naar feestjes was gegaan zonder alcohol te drinken. Maar ik weet dat de Heer ons zegent als we zijn geboden onderhouden, en ik was in staat om zijn richtlijnen te volgen door niets te doen wat maar enigszins op het randje was. ■

Gillian Campbell is lid van de wijk BYU 43 in de ring Brigham Young University 16.

In Denemarken leeft een stil maar sterk geloof

De kerk bestaat hier al vrij lang, maar de nieuwe tempel in Kopenhagen is voor zowel individuele leden als gezinnen die tot Christus willen komen het middelpunt van hun geloof.

DON L. SEARLE
Kerkelijke tijdschriften

Toen Ole Ravn-Petersen zestien was, kreeg hij van zijn vader toestemming om zich te laten dopen in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De doop vond plaats in een gebouw in neoclassicistische stijl in een rustige woonwijk van Kopenhagen, een kerkgebouw dat in 1931 door ouderling John A. Widtsoe (1872-1952) van het Quorum der Twaalf Apostelen was ingewijd.

Later zou de jonge Ole na zijn zending terugkomen naar ditzelfde gebouw om zijn vader te dopen. Voor hem en voor veel andere Deense leden werden de dierbare herinneringen aan het gebouw alleen maar fijner toen het werd gerenoveerd en in mei 2004 ingewijd als de Kopenhagentempel.

Veel voorbijgangers lijken de luister van het gebouw aan te voelen, maar kerkleden begrijpen waarom het een gewijde plek is. Een lid dat voorbij komt, gaat misschien in het hofje bij de tempel zitten staren naar de hoge ramen en de spits en nadenken over eeuwige zaken.

Ole Ravn-Petersen is nu bisschop van de

wijk Århus in de ring Århus op het schiereiland Jutland, wat met de trein drie uur van Kopenhagen verwijderd is. Hij bracht onlangs een bezoek aan de hoofdstad van zijn land en kwam tot de conclusie dat het levenstempo daar nogal hoog lag. En toen dacht hij aan de tempel: 'Wij hebben hier in Kopenhagen een plek waar we nader tot onze hemelse Vader kunnen komen.'

Dichterbij komen

De Deense leden hebben veel redenen gevonden om zich te verheugen in de nabijheid van een tempel, maar hun redenen hebben altijd te maken met dichter tot hun hemelse Vader komen.

Tine Andersen uit de wijk Roskilde in de ring Kopenhagen zegt: 'Die nabijheid heb je nergens anders. De Geest is er erg sterk.' Tine, die een zending heeft vervuld, is de dochter van twee tempelwerkers. Haar vader, Niels, spreekt vol eerbied over zijn ervaringen als gids tijdens de open dagen voorafgaand aan de inwijding van de tempel. 'Het was fantastisch om de reactie van de mensen te zien', zegt hij, en hij raakt ontroerd als hij denkt aan de stroom bezoekers. 'Ik heb jarenlang zendingswerk gedaan, maar nu zag ik voor het eerst mensen uit eigen beweging komen. We hoefden niet langs de deuren te gaan om ze te vinden.'

Ruim 25 duizend gasten bezochten de open dagen. Broeder Andersen herinnert zich een van die mensen, een architect die had meegewerkt aan de bouw van veel fraaie kerken in heel Europa. Maar wat de man in de tempel voelde, raakte hem zo dat hij er

geen verklaring voor had. Hij kon alleen maar proberen het te beschrijven in termen van de schoonheid en kwaliteit van het gebouw.

Dat het zo moeilijk is om geestelijke zaken te beschrijven, is niet ongebruikelijk. De Deense leden zouden zeggen dat de meeste landgenoten niet lijken te beseffen hoezeer zij God nodig hebben omdat de welvaart in hun land zo groot is.

Tine Andersen vertelt over een vriendin, een jonge vrouw die samenwoont met haar vriend — iets wat in Denemarken heel gewoon is. De vriendin

bespreekt relatieproblemen met Tine, maar houdt aan haar relatie vast omdat die alles is wat zij heeft.

Het evangelie 'geeft je een andere visie', legt Tine uit. 'Anderen zijn misschien gelukkig in zeker opzicht omdat zij alles hebben waar ze voor het dagelijks leven behoefte aan hebben. Maar ze weten niet wat ze vóór dit leven deden of waar ze na dit leven naartoe gaan.'

'Het hindert niet dat je anders bent'

Het is belangrijk dat ouders elke kans te baat nemen om hun kinderen te onderrichten, aldus Tim Jensen, bisschop van de wijk Frederiksberg in de ring Kopenhagen. Samen met zijn vrouw,

Tegenoverliggende bladzijde: Bisschop Ole Ravn-Petersen, wijk Århus, ring Århus (Denemarken). Boven: Kopenhagen-tempel. Links: Marianne, Niels en Tine Andersen, ring Kopenhagen.

Boven: Thomas Ringheim (links), zijn vrouw, Heidi (midden), en hun kinderen, ring Kopenhagen. Rechts: Orla Rode Nielsen (bovenaan) en Kirsten Bokhonko, ring Århus.

maar ook de redenen ervoor. Als de leringen van het evangelie verschillen van de algemene gebruiken,

moeten kinderen begrijpen 'dat ze niet hoeven te doen wat de wereld om hen heen doet', aldus de bisschop.

Thomas Ringheim is een voormalig bisschop uit de wijk Allerød in de ring Kopenhagen. Zijn vrouw, Heidi, is lid van het ZHV-presidium van de wijk. Ze hebben acht kinderen in leeftijden van 4 tot 24 jaar, dus ze weten wel het een

Karen, heeft hij twee kinderen onder de tien, Pernilla en Mie. Bisschop Jensen legt uit dat je, als je bij het samenzijn met je kinderen aandacht schenkt aan de ingevingen van de Heilige Geest, 'veel momenten zult tegenkomen waarop je op informele wijze je getuigenis kunt geven'. Zuster Jensen legt uit dat zij zich vaak om leiding tot de Heer wendt. Ze herinnert zich dat ze op een dag om hulp bad voor haar oudere dochter zodat ze haar aarzeling om naar de kerk te gaan zou overwinnen. Pernilla voelde de uitwerking daarvan. Later gaf ze haar getuigenis van de liefdevolle ingevingen die ze toen kreeg.

Bisschop Jensen zegt dat het vanwege de druk waar kinderen onder staan belangrijk is dat ouders hun kinderen leren dat 'het niet hindert als je anders bent.' Zijn vrouw onderstreept dat punt nog even: 'Je moet kinderen leren dat ze zich houden aan hun overtuiging.'

Sommige sociale omstandigheden kunnen moeilijkheden opleveren. Er is bijvoorbeeld nog maar kort geleden een wettelijke minimumleeftijd voor drankgebruik gekomen in Denemarken. Maar sommige ouders laten hun kinderen al jong kennismaken met alcoholische drank omdat ze denken dat zij ze zo kunnen leren om er verantwoordelijk mee om te gaan. Het is echter een theorie die in de praktijk niet zo goed werkt. Een ander voorbeeld is het feit dat porno er al sinds 1970 legaal en overal verkrijgbaar is. Een hele generatie is er mee opgegroeid en velen menen dat het onschadelijk is.

Karen Jensen zegt: 'Het is erg belangrijk om je dochters te leren hun lichaam te respecteren, ze te leren dat het lichaam heilig is.' Bisschop Jensen voegt daar aan toe dat jongeren niet alleen de wet van kuisheid moeten kennen,

en ander van de moeilijkheden waarmee jonge mensen te maken krijgen. Ouders moeten elk leermoment benutten, vindt zuster Ringheim, want al die momenten dragen bij tot de ontwikkeling van een getuigenis. Om haar eigen getuigenis te sterken heeft ze zichzelf ten doel gesteld wekelijks naar de tempel te gaan. 'Ik voel het verschil in het dagelijkse leven, alleen al in mijn omgang met andere mensen.'

'Ik denk dat het moeilijk is voor de kerkleden om met zo weinigen te zijn' in de Deense samenleving, meent broeder Ringheim. 'Maar aan de andere kant denk ik dat het een grote zegen is. We moeten leren om ergens pal voor te staan.' Heiligen der laatste dagen hoeven niet bang te zijn om uiting te geven aan hun geloof. 'Eigenlijk hebben de meeste mensen respect voor ons als we ons uitspreken over ons geloof.'

Oude wortels

De kerk heeft een lange geschiedenis in Denemarken. In 1850 arriveerden de eerste zendelingen. Na het Engels was Deens de tweede taal waarin het Boek van Mormon werd uitgegeven (1851). Maar in de begintijd en ook in de jaren na de Tweede Wereldoorlog emigreerden veel bekeerlingen naar Utah. Denemarken is een klein land dat sterke historische, geografische en handelsbanden heeft met andere landen, en Denen gaan makkelijk de grens over voor een baan of een opleiding. Die factoren, en de neiging om je godsdienst als een privé-aangelegenheid te zien, zou de reden kunnen zijn dat het ledental van de kerk er in de afgelopen decennia nauwelijks gestegen is. Op een bevolking van 5,5 miljoen mensen

zijn er nu 4.500 heiligen der laatste dagen.

Maar de geestelijke ervaring en leiderschapservaring van leden die al lang tot de kerk behoren is een grote bron van kracht voor de kerk in Denemarken.

Orla Rode Nielsen, gedoopt in 1956, was twee keer president van de gemeente Århus voordat het een wijk werd. Kirsten Bokhonko, die ook al heel lang lid is, zegt dat broeder Nielsen en zijn vrouw, Esther (die al is overleden) de soort mensen zijn die er een gewoonte van maken om stilletjes op de achtergrond goede daden te doen. Toen de Nielsens zich voor familiegeschiedenis gingen interesseren, besteedden ze veel vrije tijd aan het bieden van hulp aan de dertig andere gemeenteleden zodat zij ook hun familiegeschiedenis konden uitzoeken. Broeder Nielsen gaat nog steeds bijna dagelijks naar de stadsarchieven. 'Ik vind het heerlijk. Als je eenmaal begonnen bent, kun je niet meer stoppen.' Al vanaf zijn doop denkt hij ook zo over het evangelie. Op zijn doopdag zong hij van geluk de hele weg naar huis. 'Ik heb sinds mijn doop nooit getwijfeld.'

Zuster Bokhonko, die in 1952 is gedoopt, is nog zo iemand die ertoe bij heeft gedragen dat de kerk zich in haar omgeving heeft gevestigd. Ze heeft leidinggevende functies bekleed in allerlei hulporganisaties en is bovendien vertaalster van kerklectuur. Ze weet uit de ervaring in haar eigen jeugd

dat het moeilijk kan zijn voor de 25 kinderen in het jeugdwerk van de wijk Århus om vrienden te vinden die dezelfde morele en ethische normen hebben. Maar ze weet ook dat ze hun geloofsovertuiging niet hoeven op te geven. Toen zij jong was, wisten de mensen altijd wat haar normen waren en ze respecteerden die.

De manier waarop de leden hun geloof naleven, kan zowel henzelf als anderen tot zegen zijn. Karin Messell uit Århus, die in de kerk is opgegroeid, maakte op haar werk kennis met haar man, Jesper. Toen ze in 2001 in het huwelijk traden, was hij nog geen lid. Maar nu vindt Jesper dat het voorbeeld van zijn vrouw hem zeer tot zegen is geweest. Onder meer door haar voorbeeld heeft hij zich in 2003 laten dopen. En ze zijn kort na de inwijding van de Kopenhagentempel in 2004 aan elkaar verzegeld.

Jesper heeft de normen en waarden van het evangelie aangenomen, ook het belang van het gezin. Het echtpaar Messell heeft besloten om wat materiële zaken op te geven zodat Karin thuis kan blijven als ze kinderen krijgen. Jesper zegt: 'We kunnen

Boven: Zijaanzicht Kopenhagentempel.

Onder: Bisschop Tim Jensen, zijn vrouw, Karen, en hun dochters, Pernilla (links) en Mie, wijk Frederiksberg, ring Kopenhagen.

Boven: Jesper en Karin Messell, en Anne Christina Larsen (rechts), ring Århus. Rechtsboven: Britta (links) en Kjeld Rasmussen (ring Kopenhagen), met een kist waarop in houtsnijwerk een verhaal uit de Deense geschiedenis staat.

Het leven als alleenstaande

Het tempelhuwelijk is uiteraard een doel voor alleenstaande

leden in Denemarken, maar de omgang met andere alleenstaanden in de kerk is wel eens moeilijk omdat ze zo verspreid wonen en het zo druk hebben.

Volgens Tine Andersen komen er meestal zo'n twintig tot dertig mensen naar de jongvolwassenendansavond of -fuif van de ring Kopenhagen, tenzij men ook leden uit de ring Århus en uit

Zweden uitnodigt. Malmö, in Zweden, is dichtbij; als je in Kopenhagen op een hoog gebouw staat, kun je de brug zien over de nauwe doorgang van de Baltische Zee die de twee landen scheidt. Hoewel de talen van de twee landen op elkaar lijken, spreekt men tijdens deze dansavonden vaak in het Engels met elkaar, daar veel Europeanen deze taal met elkaar gemeen hebben.

Anne Christina Larsen uit Århus heeft echter geen moeite met welke taalkeuze ook. Naast haar moedertaal, Deens, spreekt ze vloeiend Duits, Engels en Spaans. Ze heeft zich laten dopen tijdens haar studie in Oostenrijk, heeft een tijd in Guatemala gewerkt, en is op zending geweest in Washington D.C. Anne studeert momenteel psychologie aan een universiteit en gaat naar het instituut. Er komen slechts twee of drie cursisten regelmatig naar de lessen.

Maar Anne heeft haar leven niet in de wacht gezet in afwachting van een huwelijk. Ze blijft werken aan haar geestelijke doelen, vooral nu er een tempel dichtbij is. Naar de tempel gaan 'geeft je nieuwe kracht en gemoedsrust — en perspectief. Je wordt eraan herinnerd wie je bent.' Ze baseert haar beslissingen in het leven op evangeliebegin-selen. 'In alles wat wij doen, is het evangelie het fundament.'

Het fundament leggen

Britta Rasmussen, die in 1975 is gedoopt, net als haar man, zegt dat ze haar getuigenis van het evangelie heeft gekregen door het na te leven. Toen ze voor het eerst naar de ZHV begon te gaan, dacht ze: Deze dames *doen* wat ze geloven. Ze heeft sindsdien geprobeerd dat voorbeeld te volgen.

Al 45 jaar maakt ze deel uit van een groep vriendinnen

kiezen tussen een groot huis of Karin thuis laten blijven.'

Johan en Lisa Koch uit Kopenhagen zouden hun kunnen vertellen wat het stellen van de juiste prioriteiten op de lange termijn oplevert. Het echtpaar Koch werd in 1968 als jonggehuwd stel lid van de kerk, en ze voedden hun zeven kinderen op in het evangelie. In 2004 waren ze gids tijdens de open dagen van de Kopenhagentempel toen er een man meedeed aan de rondleiding die bij een van hun zoons op school had gezeten. 'Ik moest wel komen,' legde de man uit, 'want ik ken Kristian en ik weet wat het voor hem zou betekenen.'

Het echtpaar Koch ging vele jaren geleden voor het eerst naar de tempel in Zwitserland. En ze hebben de rest van het gezin het goede voorbeeld gegeven door zich als tempelwerkers in te zetten, ook al moesten ze daarvoor acht uur naar Stockholm reizen. Ze hadden thuis altijd een plaat van de tempel aan de muur. Ze stelden alles in het werk om hun kinderen te helpen sterk te worden in het evangelie, onder meer door gezinsgebed, gezinsavond en thuisseminarie.

Volgens zuster Koch is het na jarenlang buitenlandse reizen te hebben moeten maken 'een grote zegen om een tempel zo dichtbij te hebben'. Haar man, die tot 2001 president van de ring Kopenhagen was, ziet het krijgen van een tempel als een teken dat de kerkleden geestelijk rijper aan het worden zijn. Maar de familie Koch was ook onder de indruk van de uitwerking ervan op niet-leden. Volgens broeder Koch kon je tijdens de rondleidingen bij het noemen van verzegelingen 'aan de manier waarop de paren naar elkaar keken zien wie een goed huwelijk hadden.' Zij vroegen dan ook: 'Kunnen wij dat ook?'

die elkaar al sinds de basisschool kennen. Ze heeft ze uitgenodigd naar de open dagen van de tempel, waar haar man en zij dienst deden als gids, en ze was in de gelegenheid om hun haar getuigenis te geven. 'Al die mensen voelden iets', herinnert zuster Rasmussen zich, en ze spreekt de hoop uit dat wat zij heeft gezegd ooit enige uitwerking op iemands leven mag hebben.

Haar man, Kjeld, maakte via een vriend kennis met het evangelie. Hoewel Kjeld eigenlijk gewend was om godsdienst op een filosofische wijze te benaderen, kreeg hij door de Heilige Geest een sterk getuigenis. Hij zegt: 'Onze opdracht is om de mensen te zeggen: "Deze godsdienst komt *niet* van de mens. Wij hebben gezag van God."'

Elisabeth Andersen, die bijna twintig is en het enige lid van de kerk op haar school, is nog niet zeker of ze een getuigenis heeft. 'Soms voelt het alsof ik er een heb, en soms niet.' Maar ze zit op de goede plek en doet de goede dingen om er een te krijgen. Haar vader, Jens Andersen, is president van de ring Kopenhagen. Bij haar thuis wordt er gezinsgebed en gezinsavond gehouden. Haar vader en moeder geven een goed voorbeeld van getrouwheid en Elisabeth neemt de geestelijke stappen die haar geleerd zijn om haar getuigenis te versterken. En ze is volkomen bereid om de waarheid van het evangelie door te geven aan vriendinnen die haar naar haar geloof vragen of naar haar levenswijze.

Volgens president Andersen krijg je een nieuwe visie op het leven als je fundamentele evangeliebeginselen naleeft, zoals geloof, gebed, bekering en gehoorzaamheid. 'Je krijgt meer levensvreugde. De vreugde die ik heb in mijn vrouw en kinderen krijgt een eeuwig

perspectief', legt hij uit. 'De gezinnen in de kerk die echt de zegeningen van het evangelie genieten, zijn de gezinnen die deze fundamentele beginselen in praktijk brengen.'

De tempel in Kopenhagen heeft bijgedragen aan dat eeuwige perspectief, voegt hij daar aan toe. Leden van alle leeftijden voelen de uitwerking ervan. Toen zijn dochter Elisabeth naar de tempel ging, voelde zij het ook: 'Vrede. Die vind je bijna nergens anders.'

Volgens president Andersen leren de leidinggevenden in ring en wijk de leden dat het ieders doel is om naar de tempel te gaan. Hij legt uit dat de toenemende spiritualiteit als gevolg van het sluiten en naleven van tempelverbonden wel eens de sleutel zou kunnen zijn tot een toename in het aantal kerkleden in Denemarken. 'Ik denk dat zendingswerk een natuurlijk uitvloeisel is van bekering.' Hij zegt dat leden die zich bekeerd hebben in staat en gemotiveerd zijn om anderen de hand te reiken. ■

Boven: Spits Kopenhagentempel. Onder: Johan en Lisa Koch, tempelwerkers uit de ring Kopenhagen. Hij is voormalig ring-president.

Kirstens beproeving

Angela Diener

Ons tweede kind, Kirsten, is ongeveer dertig jaar geleden geboren na een moeilijke zwangerschap. Meteen na haar geboorte ontdekten de artsen een ernstige hartafwijking. Kirsten werd snel naar de intensive care van het kinderziekenhuis overgebracht. Mijn

man gaf haar, met zijn handen op het kleine lichaampje in de couveuse, de eerste zalving van haar leven: een welkom cadeau ter gelegenheid van haar komst op deze aarde.

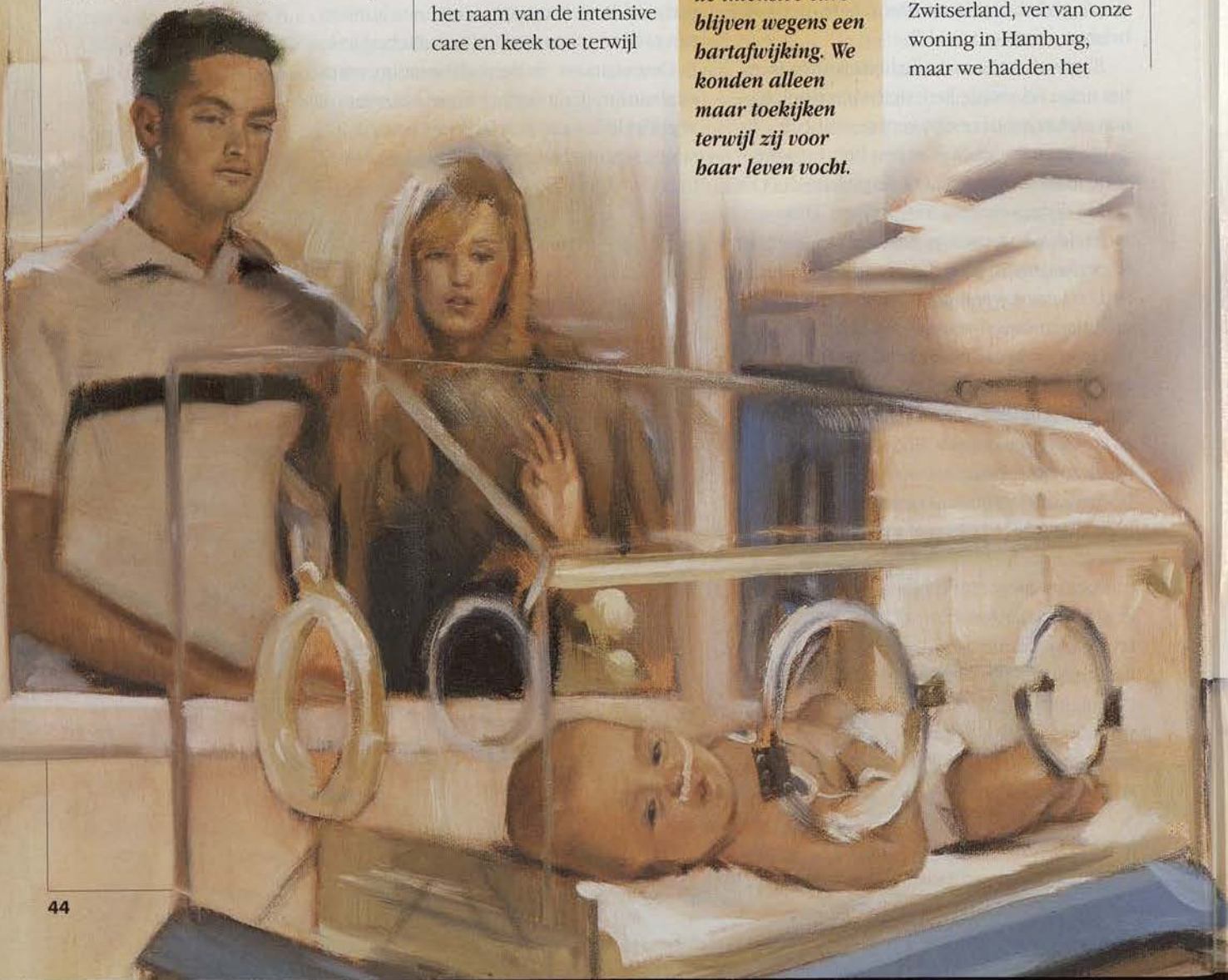
De daaropvolgende dagen stond ik vaak voor het raam van de intensive care en keek toe terwijl

het kleine meisje voor haar leven vocht. We mochten haar niet eens aanraken, en we wisten niet wat we moesten wensen.

Toen ik zonder baby uit het ziekenhuis werd ontslagen, wilden mijn man en ik graag naar de tempel gaan. Fysiek konden we niets doen voor

onze kleine Kirsten. We moesten op de Heer en de artsen vertrouwen. Destijds was de dichtstbijzijnde tempel in Zwitserland, ver van onze woning in Hamburg, maar we hadden het

Kirsten moest na haar geboorte in de intensive care blijven wegens een hartafwijking. We konden alleen maar toekijken terwijl zij voor haar leven vocht.

gevoel dat we daar kracht moesten opdoen voor de onzekere toekomst. We oefenden als ons geloof voor onze dochter.

Intussen stelden de artsen vast dat ze een zeldzame hartafwijking had waaraan ze haar toen niet konden opereren. De levensverwachting van patiënten met deze aandoening was erg kort. Maar vijf weken later konden we kleine Kirsten mee naar huis nemen. Hoewel haar lichaam er onder leed, was haar geest opgewekt en bereid om te leren, en we merkten dat ze het prettig vond in ons gezin, en dat ze gek was op haar oudere broer.

Toen Kirsten vier was, verslechterde haar situatie en werd ze steeds zwakker. Toen we gebeden hadden en naar de tempel waren geweest, besloten we haar te laten opereren in een hartkliniek in München, waar de artsen onlangs een gecompliceerde hartafwijking hadden opgelost die op die van Kirsten leek. De artsen moesten het hart in veel opzichten aanpassen: ze moesten de hartkamers verkleinen, gaten dichten en beide kleppen repareren. Het was echt een kunst. We maakten ons grote zorgen om Kirsten en onze hele wijk bad voor haar.

De operatie vond plaats op 21 mei 1980. En toen ze eenmaal het ergste had gehad en van de intensive care naar een andere afdeling werd gebracht, waren we vol vertrouwen. En toen gebeurde er iets vreselijks. Een piepklein bloedpropje maakte zich los van haar gerepareerde hartklep en kwam vast te zitten in haar hersenen, waar het

binnen enkele minuten een volledige verlamming van haar rechterkant en bovendien stomheid veroorzaakte. Kirstens ogen straalden angst en verdriet uit. Dat was erg zwaar voor ons. Ik zie mijn man nog in een telefooncel in München staan, in zijn wanhoop bellend met onze bisschop. Binnen enkele dagen kregen we troostrijke brieven van veel wijkleden. Door te vasten kregen we nieuwe kracht om Kirsten aan te moedigen en deze beproeving te aanvaarden.

De daaropvolgende jaren werden gekenmerkt door therapie. We verheugden ons in elke kleine stap vooruit. Toen het tijd was voor Kirsten om naar school te gaan, was ze gezond genoeg om naar een gewone basisschool te gaan. Met haar linkerhand wist ze zich verbazend goed te redden. Haar rechterbeen werd sterker en ze leerde zwemmen, fietsen en paardrijden. Ze genoot van het leven. Als een kind lachte om haar wat vreemde manier van lopen, liet ik hem of haar foto's van Kirstens leven zien, en het gelach sloeg om in bewondering.

Kirsten kreeg veel liefde van haar grootouders en andere familieleden, en de leden in de wijk begeleidden haar. Op haar beurt gaf ze aan ieder die ze ontmoette blij van haar liefde voor het evangelie en is zij degene in onze familie die de meeste vrienden in de kerk gebracht heeft.

Na het behalen van haar middelbareschooldiploma werkte Kirsten hard aan een opleiding tot vertegenwoordigster en haalde ze haar rijbewijs. Met haar enigszins aangepaste

auto kon ze nog zelfredzamer zijn en was ze in staat om deel te nemen aan jongvolwassenenconferenties en ringroepingen te vervullen. In 1999 ging ze er een jaar tussenuit om voor de kerk een zending te vervullen in de Frankfurtempel.

Kirsten is gek op kinderen en heeft een bijzondere band met ze. Haar nichtje, neefje en de jeugdwerkkinde- ren zijn gek op haar. Ze is een voorbeeld voor ons en laat ons zien dat we niet verbitterd hoeven te raken door ernstige beproeving, maar dat we opgewekt kunnen blijven.

In 2003 leerde Kirsten een erg lieve jonge man kennen die steeds belangrijker voor haar werd. Hij is een teruggekeerd zendeling die is opgegroeid in een getrouw kerkelijk gezin. In augustus 2004 hebben Kirsten en hij zich in de Frankfurtempel aan elkaar laten verzegelen. En nu pakken ze samen de beproevingen van het leven aan.

Twee van onze kinderen hebben fysieke gebreken. Je wilt dat niet, maar als het gebeurt, moet je het volledig aanvaarden, leren wat het betekent, en je door de moeilijkheden heen worstelen. Je leert open te staan voor de influisteringen van de Heilige Geest. Onze Vader in de hemel weet welke beproevingen wij hier op aarde nodig hebben om te groeien. Ik heb mijn kinderen vaak getroost met de woorden: 'Je hebt deze gebreken hier op aarde, maar dit leven is erg kort in vergelijking met de eeuwigheid.' ■

Angela Diener is lid van de wijk Langenborn in de ring Neumünster (Duitsland).

Opzij!

Deborah Shatto

Mijn broer en ik reden over een lange, donkere snelweg van werk naar huis. We waren al kilometers lang geen andere auto tegengekomen. Ik was doodmoe, en in een poging om wakker te blijven, begon ik de indeling van de weg te bekijken. We waren in heuvelachtig gebied. Er gingen twee rijstroken de heuvel op aan onze kant. Er kwam slechts één rijstrook naar beneden. De extra rijstrook in onze richting was een inhaalstrook vanwege de sterke hellingsgraad.

Ik begon me af te vragen hoe het was om hier heuvelafwaarts te gaan. Ik wist dat grote vrachtwagens nog wel eens door hun remmen gaan op een steile helling. Ik vroeg me af wat er zou gebeuren als een vrachtwagen door zijn remmen heenging en met maar één strook tot zijn beschikking een auto voor zich had. Dat kon heel ernstig zijn. Ik was blij dat er die avond geen ander verkeer was.

Even later dacht ik er weer aan. Ik reed op de inhaalstrook en bedacht dat een vrachtwagen zonder remmen mijn strook op moest om een langzamer voertuig in te halen. Ik bedacht ineens dat de rechterstrook veiliger zou zijn voor het geval er zoiets gebeurde. Maar ik redeneerde dat het al laat was en dat er geen verkeer was, dus maakte het niet uit waar ik reed. Maar de gedachte kwam terug toen ik bijna de top van de heuvel had bereikt. Ik besepte dat

ik eventuele tegenliggers niet kon zien, en zij mij niet.

Plotseling riep een schelle stem: 'Opzij!' Ik schrok zo dat ik abrupt aan het stuur trok en de rechterstrook opging. Op dat moment kwamen er lichten over de heuveltop en loeide er een claxon. Mijn broer werd net op tijd wakker om te zien dat de vrachtwagen ons op de middelste strook voorbijreed. Even later kwam er een stationcar over de heuvel op de linkerstrook. Ik was zo van streek dat ik op de vluchtstrook ging staan om te kalmeren. Het besef dat mijn broer en ik dood hadden kunnen zijn, was erg beangstigend.

Ik was verbaasd. Ik had gehoord dat de Heilige Geest met een stille, zachte stem tot je spreekt, maar deze stem had geroepen. Pas jaren later besepte ik dat de Heilige Geest wél met stille, zachte stem tot me had gesproken. Hij had tot me gesproken door mij gedachten in te geven over de mogelijkheid dat een grote vrachtwagen zich op mijn rijstrook kon bevinden en had nog een keer tot mij gesproken met de suggestie om naar de rechterrijstrook te gaan. Ik was ontsteld toen ik besepte dat ik de stille, zachte stem niet had herkend. Uiteindelijk was er geen tijd meer en moest de Geest wel roepen.

Na die ervaring nam ik me vast voor om altijd zo te leven dat ik openstond voor de ingevingen van de Geest. Ik besloot nooit meer een ingeving in twijfel te trekken, maar onmiddellijk gehoor te geven aan de stille, zachte stem. ■

Deborah Shatto is lid van de wijk Harmony Park in de ring Salt Lake-Granite Park.

Mijn held

Jorge Detlefsen

Toen ik op die novemberdag in 1972 met de bus naar school ging, had ik geen idee dat deze dag een van de belangrijkste van mijn leven zou zijn.

Ik was dertien jaar en was een gemiddelde leerling. Ik probeerde over het algemeen een fijne tijd te hebben op school. En ik had veel vrienden zoals ik. Óscar Italia was niet zoals de andere jongens. Hij leerde echt en daardoor was hij een van de besten. Maar ik kende hem niet zo goed. Hij was vrij stil.

Toen ik die dag de klas inliep, droeg hij een button met de tekst 'Ik geef om anderen. En jij?' Destijds had de kerk in ons land een actie om leden te helpen met het verbreiden van het evangelie. Ze droegen de button zodat mensen hen vragen stelden en zij iets konden uitleggen over de gezinsavond en het gezin.

Ik vroeg Óscar: 'Wat is dat?' Hij legde uit dat hij drie maanden eerder gedoopt was en dat hij het enige lid van de kerk in zijn familie was.

Tijdens de pauzes die dag merkte hij dat ik interesse had en legde hij het heilsplan uit en gaf me een boek van mormon. Hij las me de belofte in Moroni 10:3-5 voor en vertelde dat ik, als ik erover bad, een brandend gevoel in mijn hart zou krijgen als bevestiging dat het Boek van Mormon waar was. Óscar deed als lid goed zendingswerk en ik geloofde hem.

Toen mijn moeder de volgende

ochtend boodschappen aan het doen was, besloot ik om in het Boek van Mormon te lezen. Ik had de eerste pagina nog niet uitgelezen toen ik al het verlangen had om erover te bidden. Ik ging naar mijn kamer en knielde bij mijn bed neer. Ik had nog nooit gebeden, maar ik herinnerde me dat ik God in de naam van Christus moest vragen. Ik vroeg God of het Boek van Mormon waar was, en of Hij me wilde laten weten of Hij bestond. Ik verwachtte te voelen wat mijn klasgenoot had getuigd dat ik zou voelen. Na enkele minuten hoorde ik mijn moeder thuiskomen. Omdat ik bang was dat ze me in gebed geknielend zou vinden, stond ik op en maakte me klaar om naar school te gaan.

Onderweg schoten er allerlei tegenstrijdige gedachten door mijn hoofd. Is het waar of niet? Er gebeurde niets, dacht ik. Ik had veel twijfels.

Ik kan niet verklaren waarom, maar ik was nog niet uit de bus gestapt, of mijn twijfels verdwenen en ik wist dat het waar was. Zo simpel was het.

Óscar kwam me bij de deur van het klaslokaal al tegemoet. Ik zei: 'Ik word lid van jouw kerk.' Hij kon het niet geloven. Een vriend van me hoorde dat en vertelde mijn andere vrienden wat er aan de hand was. Al gauw stonden ze om me heen en vroegen waarom ik van godsdienst veranderde. Ze zeiden dat ik gek was. Ik kon hun vragen niet beantwoorden en begon te huilen. Eindelijk gingen ze weg en

was ik alleen met Óscar. Plotseling werd ik overspoeld door een gevoel van vreugde. Zoiets had ik nog nooit gevoeld. Het was het brandende gevoel waarvan mijn vriend had gezegd dat ik het zou krijgen, en het was een bevestiging van de beslissing die ik had genomen.

De volgende dag bracht Óscar me een button en we droegen onze buttons trots.

Dertig jaar later keerde ik terug naar mijn geboorteplaats voor een spreekbeurt op een haardvuuravond. Ik had 'Hoe je een held kunt zijn' als onderwerp genomen en was van plan geweest

om te analyseren hoe Nephi, Abinadi en Alma onze helden kunnen zijn. Vlak voor het begin zag ik echter mijn vriend Óscar en zijn moeder tussen de aanwezigen. Ik herinnerde me die heerlijke dag dertig jaar daarvoor en vertelde de jongeren daarom over mijn eigen held, Óscar Italia, een moedige jongeman die vastbesloten was om het evangelie te verbreiden — een jongeman die mijn levensloop een wending had gegeven. ■

Jorge Detlefsen is lid van de wijk Villa Belgrano in de ring Córdoba-Sierras (Argentinië).

Toen ik die dag de klas inliep, droeg Óscar een button met de tekst 'Ik geef om anderen. En jij?'

Geïnspireerde lectuur

Ik maakte iets bijzonders mee toen ik een uitspraak van een apostel had gelezen over eenvoudige maar doeltreffende manieren om een getuigenis te krijgen. Toen ik het had gelezen, moest ik meteen denken aan een vriendin wier getuigenis wankelde. Ik schreef haar gauw een brief en haalde de uitspraak aan.

Ik nam de brief mee naar haar huis en las die voor. Vervolgens gaf ik mijn getuigenis. De Geest was zo sterk aanwezig dat ik het niet kan beschrijven. Mijn vriendin was verbaasd en bedankte me voor het doorgeven van de uitspraak.

Van dat moment af aan begon mijn vriendin te veranderen. Ze begon de Schriften te lezen, meer te bidden en naar de kerk te gaan. Als we bij elkaar op bezoek gingen, brachten we een geestelijke gedachte en gaven we ons getuigenis. Momenteel is ze erg actief in de wijk en is ze mijn raadgeefster in het klaspresidium van de lauwermeisjes.

Yésica Florencia Martín

Wijk Santos Lugares Ward

Ring Buenos Aires-West (Argentinië)

Met liefde geschreven

Een artikel in de editie van maart 2005 — 'De heiligen in Colombia: een voorbeeld van kracht' — vond ik erg goed. Het was met veel liefde geschreven! Het was geschreven met groot geloof in de mensen over wie het artikel ging, en met dermate sterk geloof in een fantastische toekomst voor niet alleen de heiligen in Colombia, maar voor het hele land.

Mijn land heeft soortgelijke

problemen op te lossen, en ons volk heeft veel met deze mensen gemeen. Dit artikel geeft adviezen die op vrijwel elk gebied kunnen worden toegepast. Het legt bijvoorbeeld eenvoudig en duidelijk uit hoe je kleine moestuintjes kunt aanleggen om de zelfredzaamheid van het gezin te vergroten. Maar het is ongetwijfeld ook een manier om je geestelijk te voeden. Ieder die dergelijke praktische adviezen volgt, kan aan voedsel komen en kan bovendien voldoende voedsel opslaan voor tijden van nood. Wat een verstandig, nuttig en geschikt artikel!

Olga Khripko

Gemeente Zaporozhe Khortitski

District Dnipropetrovsk (Oekraïne)

De liefde van de Heiland

De eerste keer dat ik de *Liabona* las, voelde ik de Geest. Die vervulde me met zo veel vreugde dat ik mijn tranen niet kon bedwingen. Net als de Schriften geeft de *Liabona* ons

kracht en leiding. Hij helpt ons om te volharden en te groeien in ons getuigenis dat onze Heiland, Jezus Christus, ons echt liefheeft.

Idalia Martínez de Morales

Gemeente Volcán

District Concepción (Panama)

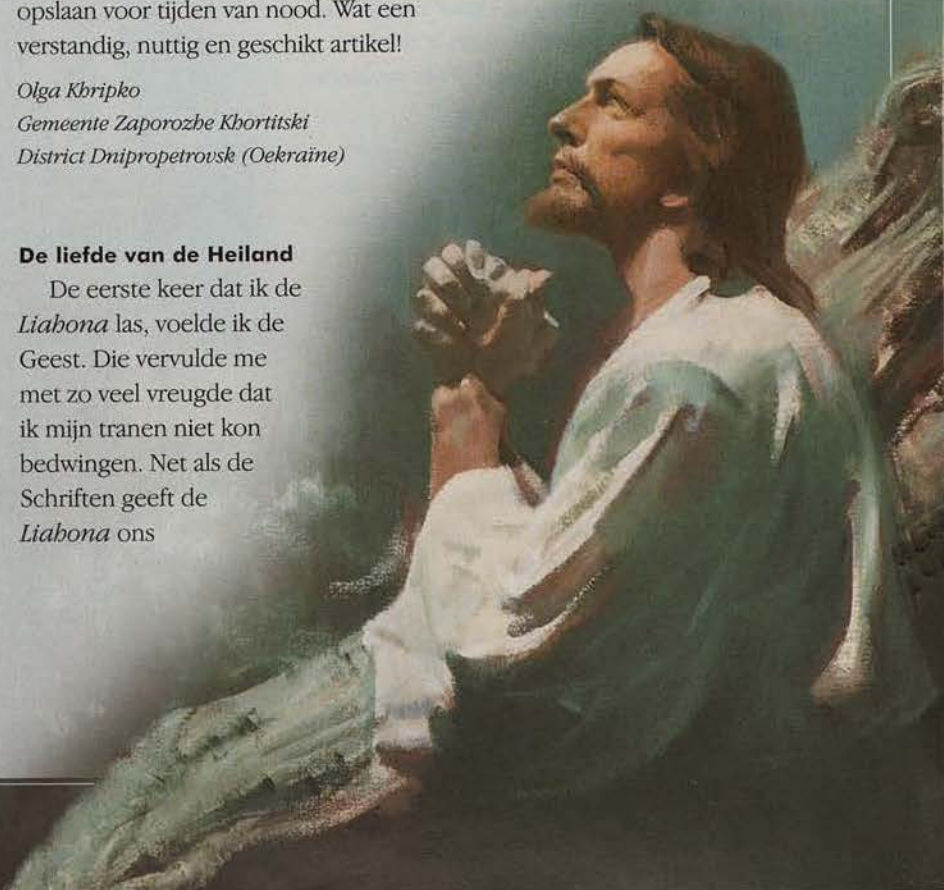
Betere gezinsavond

Onze gezinsavonden zijn interessanter en leuker nu we de *Liabona* gebruiken voor het onderricht aan onze kinderen. We zijn eensgezinder geworden door tijdens de gezinsavond de leringen van de profeten en geloofsversterkende ervaringen van andere leden te bespreken.

Ileana Morbioni de Plusas

Wijk Guayacanes

Ring Guayaquil-Oost (Ecuador)

'Wat zoekt gij de levende bij de doden?', Jan Astle

'Op de eerste dag der week gingen [Maria Magdalena en andere vrouwen] reeds vroeg in de morgenstond [...] naar het graf. Zij vonden de steen van het graf afgewenteld [...]. Twee mannen in een blinkend gewaad [stonden bij haar]. Dezen [zeiden]: Wat zoekt gij de levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt' (Lucas 24:1-2, 4-6).

De Kopenhagentempel (Denemarken) is het middelpunt geworden van het leven van Deense leden, zoals bisschop Tim Jensen en zijn gezin uit de wijk Frederiksberg (vooromslag) en jonge leden zoals David Jansen en Camilla Hornslet (boven) uit de wijk Søborg.